

THOREGON 13

1812

Ernst Vlček

CAMELOT

Přeložil Hugo Bokvas

Holčička zabloudila.

Její otec odešel na lov, a když se v očekávanou dobu nevrátil, opustila bezpečí domu v horách a vyšla k zelenému pásu. A teď nedokázala najít cestu zpět...

Ze zeleného lesa před ní náhle rozkvetl květ na silném stonku, který se svíjel jako had a měl mnoho trnitých oddenků. Trny byly na prst dlouhé a šel z nich strach.

Ale při pohledu na květ holčička na tmy zapomněla. Květ zářil různými odstíny červené. Byl velký, dvakrát větší než ona, tenký a pomačkaný. Zvolna se rozevíral do trychtýře, ukázal se kalich a rozvinul se do zvonu.

Květina se sklonila k děvčátku. Dívalo se vzhůru, přímo do kalichu, který byl lepkavý a zářil odstíny od rudé do purpurové.

„Margo, Margo, našli nás drakisti!“ slyšela volat otce. (Mínil tím příslušníky odbojové Organizace Draka, čítající asi padesát členů.)

Už ji hledal, ale nemohla mu odpo-

vědět. Květ ji očaroval hrou barev, hypnotizoval ji.

Květ se rozevíral a opět zavíral jako ústa, která na ni němě promlouvala, která ji vábila. Měl dlouhý jícen, do nějž by se vešla dvakrát. Uvolnila se lepkavá kapka, klesala k ní a nakonec jí ulpěla na kalhotách s ladíkem.

Holčička si jí nevšímala. S vytřeštěnými očima se dívala, jak se květ dále rozvírá. Viděla teď spoustu, spoustu droboučkových pestíků, na nichž se třpytila vazká šťáva.

Hra barev na vnější straně kalichu dál uklidňovala a uspávala. Potom se květina rozechvěla a v posledním záchvěvu se prudce sklonila k holčičce. Teprve v tu chvíli dostala strach. Uvědomila si, že to není žádná rozkošná čarovná květina, ale masožrav-ka, která ji chce pohltnout - a před níž ji táta vždycky varoval.

Z hrdla se jí vydral křik, ale to už byly lepkavé rty masožravé rostliny těsně nad ní.

Vzduch náhle proťal záblesk a květ spálil. Rostlina se rozběsnila, pokoušela se holčičku zasáhnout trnitými oddenky, ale další záblesky ji definitivně zlikvidovaly.

Za holčičkou se objevil muž s krátkými rudými vlasy a veselou tváří a zvedl ji do náruče. S úlevou se k němu přitulila a naplno se rozplakala.

Tak se v šesti letech seznámila s Reginaldem Bullem, který se jí ujal a vzal ji do vznikající civilizace Camelotu...

„Co je tohle za vrak?“ pronesl Kummerog' opovržlivě, skoro hněvivě, když doletěli na cílové souřadnice v sektoru Orionu.

„Stará kosmická pevnost,“ odpověděl Bruno Drenderbaum.

I když už toho ze stanice moc nezbývalo a i ten zbytek vypadal, jako by se o něj sváděly lité boje, zbylo pořád ještě dost, aby Bruno podle skeletu poznal, že se jednalo o pevnost. Kdyby Cantrellan chtěl, mohl by mu vyprávět o historii těchto kosmických stanic.

V šestém století NGL, když Mléčnou dráhu ohrožovali Cantarové, vybudovali Galaktici tisíce takových pevností. Byly zřízeny na ostrahu Galaxie, a když se později zjistilo, že Cantarové cestují černými děrami, i ke střežení galaktických černých děr. Když Cantarové Galaxii dobyli, staly se z bývalých pevností strážní a spojovací stanice nových pánů. Tvořily součást valu Mléčné dráhy.

Tato pevnost byla dlouhá dobrý kilometr a široká dvě stě metrů. Zbyla na ní jedna ze dvou vidlic i s rameny, která představovala odpojitelné servisní jednotky. Ve středu se zachovaly ještě čtyři válcové věžovité nástavby, sestavené do čtverce, vysoké sto metrů a procházející plošinou. Byly to spojky, jimiž se plošiny vršily na sebe.

Skoro všechna *zařízení* byla zničena výbuchy nebo roztavena silným žářem. Na rozbité kupoli jednoho ze zachovaných válců se dalo ještě rozeznat označení: ORION-738. Dříve zelené fluorescenční písmo bylo už matné a začazené.

Bruno si živě dokázal představit, jaké boje se tu skoro před 125 lety odehrávaly, když Petry Rhodan a jeho přátelé vedli útok na valy obepínající Mléčnou dráhu a sesadili Monose.

To všechno byly už jen dějiny, které se Bruno kdysi našpíral a ještě je měl v paměti. Mohl by o pevnosti říct daleko víc. Rovněž by mohl Kummerogovi vysvětlit, že každá strážní stanice byla za Monosových časů obsazena minimálně jedním Nakkem jako správcem. Bruno však byl natolik empatický a navíc na sobě měl Kummerogovu kůži aby si všiml, že jeho pána takové věci pranic nezajímají.

„Nemůže to být past?“ dumal Kummerog, když se blížili k vraku. „Co když nám něco nevyšlo? Co když Camelotští dostali podezření kvůli tomu, co se stalo na Bází?“

„To je nemožné,“ řekl Bruno Drenderbaum naprosto přesvědčeně. Byl si tím skutečně jist. „Neudělal jsi jedinou chybu. Všechno klaplo jak mělo. Jsi Andor Felschajázase Simon Důry. Čipy máme na tato jména ale jsou na nich naše ID vzory, osobní poznávací znamení...“

Kummerog netrpělivě mávl rukou. To všechno mu bylo dobře známo. Ostatně to on se postaral o to, aby Duryho a Felsche odstranili, a potom sám odstranil všechny, kdo byli do věci zasvěceni.

Kummerog pozorně sledoval data na přístrojích. V pevnosti se nic nehýbalo. Nebyla tam normální energie ani hyperemise. Hmota souhlasila -tudíž žádné ukryté stroje nebo lodi. Ale Cantrellan byl dál nedůvěřivý.

„Naše tělesná charakteristika,“ zabručel. Podíval se na Bruna. „Koukni na mě. Co vidíš?“

Bruno věděl, kam Kummerog míří. Tento hominid vysoký jen metr pětadesát a v ramenou široký celý metr. nahrbený, s černou popraskanou kůží a křivýma svalnatýma nohama, se na něj vyzývavě podíval naprosto bílýma očima. Vycenil kulatá ústa bez rtů, až bylo vidět šest žlutých tesáků. Nad nimi se jasně ukázaly tři nosní dírky. Zvedl levou ruku, o kterou kdysi přišel a která mu za krátkou dobu dorostla, a roztáhl dva prsty a oba palce.

„Mohl bys projít jako člověk přizpůsobený změněnému životnímu prostředí,“ řekl Bruno poněkud nepřesvědčeně. „Třeba jako zmutovaný Epsaleran. Proč ne?“

„A co ty, příteli?“ zeptal se posměšně Kummerog. „Jsi nositel mé kůže. Když se to vezme kolem a kolem, je to velice markantní znamení.“

„Pokud jde o mě, nevidím problém,“ odpověděl Bruno a pokusil se o žert. „Jeden z Nesmrtelných, Ronald Tekener, měl zase lashatské neštovice. Ve srovnání s ním jsem dopadl ještě dobře.“

Kummerog se naštvál. „Máš mi radit, a ne všechno znevažovat, příteli!“ řval celý bez sebe. Brzy se

však opanoval. „Jakmile nás spatří nějaký zasvěcený, hned v nás pozná uprchlíky z Mimasu. Musíme předpokládat.

že Camelot'ané jsou o událostech ve Sluneční soustavě informováni. Jsem ostatně ten, kdo na Trokanu vyšel z Hříbu namísto Perryho Rhodana."

„Vůbec nedojde k tomu, aby nás někdo identifikoval," uklidňoval ho Bruno. „Tuhle cestu jsme přece zvolili proto, aby k tomu nedošlo."

Jejich osobní data byla uložena v paměti čipových propustek vystavených na jména Andor Felsch a Simon Důry. Do oběhu se dostala jen tato jména. To znamenalo, že z náborové kanceláře na Bázi víc neodešlo. Než se stačily odeslat podrobnosti, Kummerog udeřil a vyhodil pověřence Olafa Grindgena do vzduchu i s kanceláří.

Propustky na Camelot jim dávaly dvě možnosti: Jednak mohli zůstat na Bázi a počkat, až šije vyzvedne loď a odveze je na Camelot. To nepřicházelo v úvahu už z toho prostého důvodu, že po zničení kanceláře a zabití všech svědků se už nemohli na Bázi zdržovat.

Druhá možnost byla slibnější. Vzhledem k tomu, že měli vlastní loď, mohli letět na určité souřadnice v sektoru Orionu a tam čekat na lodivoda, od kterého se dozví zbytek.

Na udaných souřadnicích našli jen vrak kosmické stanice ORION-738. Lodivod veškerý žádný. Až se lodi-vod dostaví a spatří je, zmocní se ho přinejmenším podezření. Kummerog vypadá přece jen podivně.

Pokud si Bruno nechtěl něco namlouvat, musel tento fakt uznat. Od té doby, co se od kůže o Kummerogovi ledacos dozvěděl, si toho nebezpečí byl vědom.

Kummerog chtěl na Camelot za každou cenu. Proč přesně, to Bruno nevěděl, ale mohl si ledacos domyslet. Camelot byl momentálně nejlépe střeženým tajemstvím Mléčné dráhy. Bůhví co

Kummerog chtěl, ale doufal, že to nejspíš dostane na Camelotu.

„Zcela důvěrně, příteli," řekl Kummerog s neskrývaným zklamáním. „Moc ku pomoci mi tedy nejsi." Poslední dobou mu říkal příteli, i když Brunovi bylo naprosto jasné, že je i nadále pouze poslušným otrokem. Kdyby se Kummerogovi zachtělo, musel by pro něj obětovat i život. Svou existenci ohrožil už útekem z Mimasu. Mohla za to Kummerogova kůže, která ho pevně držela v psychických poutech. V té chvíli dostal jet rádiový signál z pevnosti.

„Jeté, identifikaci, prosím!"

„Kdo to chce vědět?" zeptal se podezřívavě Kummerog.

„Lodivod Kerom."

„Tady je Andor Felsch a Simon Důry."

„Vítejte na mezistanici. Přistaňte, prosím, na ORIONU-738. Přijdu k vám."

Kerom byl takový průměrný typ. Měřil necelý metr osmdesát, byl štíhlý, měl hubený obličej s rovným nosem, hnědé vlasy a trochu ubíhající bradu. Humanoid, bezpochyby ze Země. Bylo na něm cosi hladkého

jako u panenek, působil dojmem, že je klon, kterého vyšlechtili v průměrného člověka. Neměl skafandr, ale jen průhledný ochranný štít.

Když jet přistál na plošině, vyšel z trosek a čekal, až „Felsch" a „Důry" vystoupí.

„Pojď na palubu, lodivode," vábil ho Kummerog. „Tady je podstatně příjemněji než ve vzduchoprázdnu."

„To nejde," odmítl Kerom jemně, ale rozhodně. „Mám své instrukce. Musíte se mnou do kanceláře. Ještě vás čeká závěrečná prověrka. Pak vás vezmu na Camelot."

„Tohle se mi nelíbí," řekl Kummerog Brunovi, zatímco se cpali do pružných skafandrů univerzální velikosti. „Co ten chlap po nás ještě chce, když už máme čipy?"

„Asi je prověřit." Bruno Drenderbaum uzavřel skafandr a z obavy, aby se Kummerog nepokusil o

nějakou lest, která by jim uškodila, oznámil vysílačkou v přilbě: „Už jdeme.“

„Mluvit budeš ty, Bruno," řekl tedy Kummerog a potěžkal v ohromné ruce maličký paprskomet. „Já budu vzadu. Odteďka jsi šéf, příteli.“

Vystoupili. První Bruno a v jeho stínu Kummerog. Kerom jim mávl na pozdrav a příliš šije neprohlížel. Znovu je přivítal a poprosil je, aby šli za ním.

Šli přes rozbombardovanou plošinu k jedné ze dvou skoro zachovalých válcových věží. Kerom vešel do přechodové komory, která se za nimi ihned zavřela. Stáli ve tmě. Potom Bruno rozsvítil reflektor.

„To nebylo nutné," řekl tiše Kerom a zdvořile požádal: „Vaše čipy, prosím.“

Bruno převzal od Kummeroga čip a spolu se svým jej předal lodivodovi. Ten je strčil do otvoru ve stěně.

Nato se v chodbě rozsvítilo a celá věž se probrala k energetickému životu. Podle syčení poznali, že se na-čerpává vzduch.

„První prověrkou jste prošli, Ando-re a Simoně. Můžu vám tak říkat, že?" řekl Kerom.

Usmál se na Bruna, podal mu čip, který se vrátil z otvoru, a druhý chtěl podat Kummerogovi. Ten však stál za Brunem.

„Já mu ho dám," řekl Bruno.

Jestli se bude Kummerog i nadále chovat takhle nápadně, pak lodivod skutečně dostane podezření.

Kerom si vypnul štít a vyzval je, aby si sundali skafandry.

„Je to skutečně nutné?" zeptal se Bruno. „Tak dlouho tady snad nebudeme. Už se nemůžeme dočkat, až budeme na Camelotu.“

„To chápu," odpověděl Kerom tím jemným, a přesto rozhodným hlasem. „Jsou však jistá pravidla, která se musí dodržovat.“

Bruno se cítil stále nejistěji, ale svlékl se. Koutkem oka zjistil, že Kummerog rovněž poslechl. Věděl, jak je Cantrellan napnutý a připravený kdykoli zaútočit. Doufal, že lodivod neudělá nic, co by ho vyprovokovalo k činu.

Když Kummerog shodil skafandr a stál tam nahý, jen se třemi hrudními pásy, Kerom na něj krátce pohlédl a znovu vykročil. Vstoupil na antigravitační výtah a vyjel kamsi nahoru. Bruno a Kummerog ho následovali.

„Andor je přizpůsobený novému životnímu prostředí," vysvětloval Bruno.

Ale Kerom ho přerušil: „Na vnějšku nesejde. Hlavně že kandidát obstál v testu.“

K Brunovu překvapení vyšli z výtahu do kompletně *zařízené* centrály.

„Na vrak je tahle pevnost vybavena velice hezky," řekl uznale. „Perfektní maskování. Naše lokátory nic nezaregistrovaly.“

„*Zařízení* zaktivovaly teprve vaše čipy," vysvětloval Kerom lehkým konverzačním tónem. „Víte, že tahle pevnost je historicky významná?"

Bruno náhle pocítil palčivé svědění, vycházející z Kummerogovy kůže. On sám v téhle otázce žádný, chyták neviděl. I kdyby ve svém postavení a se svým vzdělání neměl o historickém významu ORIONU-738 ani páru, nejednalo se o všeobecné vědomosti, a proto to chyták nemohl být.

„Ne. Měl bych to znát?" zeptal se klidně.

„V březnu 1144 se zde uskutečnilo památné setkání Galbraitha Deightona a Romula, vůdce odbojové organizace BERAN," vysvětloval Kerom kantorským tónem. „Droid Galbraith Deighton při něm našel smrt - a Ro-mulus se dal poznat jako Homer G. Adams." Lišácky na Bruna mrkl. „Ale souvislosti jistě znáš, ne?" Bruno chtěl říct, že samozřejmě.

Kdo byl Romulus a jaký osud postihl nositele aktivátoru Galbraitha Deigh-ona, který se dostal na scestí, to věděli i historičtí pologramotové. Než ale stačil cokoli říct nebo pocítil sebemenší empatický vjem, Kummerog vystřelil. Z paprskometu vyšlehl záblesk energie a utrhl Keromovi hlavu. Když tělo bez hlavy chtělo utíkat, odřízl mu Kummerog ještě nohy.

„Zbláznil ses, Kummerogu?" zděsil se Bruno.

Odvrátil pohled. Udělalo se mu špatně. Měl pocit, že se pozvrací. S pohledem upřeným na řidicí

panel pracně pokračoval: „Proč jsi to udělal? Nehrozilo *žádné* nebezpečí. Nevnímal jsem žádné varovné empatické signály.“

„To bych se taky divil,“ poznamenal ironicky Kummerog. „Jen se na to podívej. Podívej se na tu věc přece, Bruno!“

Bruno se neochotně otočil. Viděl, jak Kummerog lehce nakopl Keromo-vu hlavu. Dvakrát poskočila, potom se kutálela po podlaze a nakonec se zastavila odříznutou částí nahoru. Krev z ní netekla. Nikde ani stopa krve. Bruno však byl v takovém šoku, že mu to nedocházelo.

Kummerog si klekl vedle hlavy.

„Lodivod je android,“ řekl a podíval se Keromovi do očí. „Ty zatracená mašino, proč jsi nám dával tenhle chyták?“

„Byla to naprosto nevinná otázka. Se zkouškou neměla nic společného,“ řekla oddělená hlava, aniž by pohnula rty. Hlas teď zněl jasně synteticky.

„Tak já nepostupuji. Ale podvod jsem hned prokoukl. Na Camelot se nedostanete.“

Kummerog našpulil ústa a tiše si hvízdal.

„Kdybys byl člověk, souhlasil bych s tebou, Kerome,“ řekl potom. „Ale náramně se mi hodí, že jsi stroj. Vyberu si z tebe, co víš. A nemysli si, že se nějak zničíš sám.“

Bully předal Margu do péče Milý a Nadji Vandemarových a dvojčata převzala její výchovu a vzdělání. Byly jí vždy k dispozici.

Marga s nimi prožívala padesát let vývoje Camelotu. Když ji Bully přivedl z divočiny do Port Arthuru, bylo budoucí hlavní město ještě jediným stavenišťem. Ale Milá a Nadja jí ukázaly holografický model futuristické metropole. Byla to radost klouzat plastickým modelem, prohlížet si jej ze všech perspektiv, lézt do domů a procházet místnostmi.

Všechno bylo tak opravdové! A když potom město rostlo, tu poznávala na budovách a zařízení všechny známé detaily z modelu.

Marga se tenkrát seznámila s architektem, který navrhl Port Arthur až do nejmenšího detailu.

Jmenoval se Jes-soa Cryptin. Když ho za dvacet let viděla znovu (na hodně let zmizel, až ho Atlan našel v brlozích Lokvorthu a přivedl nazpátek) byl to zlomený člověk.

Jes-soa Cryptin už dokončení Port

Arthuru nezažil. Roku 1268 spáchal sebevraždu a nikdo nevěděl přesně proč. Kdo mohl tušit, že muž, kterému se podařilo uskutečnit svůj sen, trpěl depresemi?

„Jak moc nás musí vetřelci nenávidět - nebo se nás bát, když nám takhle unikli,“ řekl při zpátečním letu Jorge Savan, velitel Kantorova GILGAME-ŠE11.

Nedokázali zapomenout na hromadnou sebevraždu posádky ježatky. Jedním z možných vysvětlení bylo, že ony bytosti radši zemrou, než aby padly do zajetí. Jiné zase, že přijaly smrtící impuls. Jisté však bylo, že se jim v tom nedalo nijak zabránit.

Posádka GILGAMEŠE mohla být ještě ráda, že z toho vyvázla se zdravou kůží. Ježatka totiž ještě naposled vyžářila silný hyperimpuls, který vyburcoval stovku bojových šestistovek. Atlan s nimi nechtěl měřit síly a vydal rozkaz k ústupu.

To vše k nesmírné lítosti Attaky Meganona, vědeckého vedoucího Kantorova modulu ENZY.

Meganon totiž pracoval na přístroji, který měl neutralizovat neortodoxní řídicí mechanismus ježatek. K tomu potřeboval pár hodnot z praxe. Uvítal by, kdyby si GILGAMEŠ s ježatkami pohráł na kočku a na myš.

Allanovi to však připadalo příliš riskantní a Myles Kantor mu vzhledem k podstatné přesile ježatek dal za pravdu. Chytřejší bylo vzít si s sebou vrak.

GILGAMEŠ se ke Camelotu blížil třemi přechodovými nadsvětelnými etapami, aby nepříteli neprozradil vlastní kurs a nedovedl ho k cíli. To by tak ještě chybělo, aby vetřelci přišli na stopu Camelotu! Před poslední etapou, už jen pět světelných let od Camelotu, se GILGAMEŠ ohlásil denním heslem, které pro tento prosincový den znělo „Alpaka“ a dospělo se k němu složitým

algoritmem. Teprve potom nastala poslední etapa.

Když GILGAMEŠ vletěl do soustavy, kde byl Camelot druhou planetou, musel se na úrovni páté planety ještě jednou ohlásit svým heslem. Museli především vysvětlit význam cizího objektu, který přivázeli.

Když skončily formality, odhlásil se Homer G. Adams. Finanční génius odlétal spolu s myšobem Guckym lodí ROSTOCK, aby se postaral o obchody TAXITU.

TAXIT řídil sám Homer a tato obchodní organizace vykazovala značné zisky, z nichž se financoval především projekt Camelot. Nesmrtelní tedy neměli finanční starosti.

Na GILGAMEŠI zůstal jako jediný Nesmrtelný jen Myles Kantor. Už se nemohl dočkat, až se se svými lidmi pustí do vraku ježatky. Šlo mu především o to, aby přišel na kloub cizí technice. Ale Atlan mu při loučení nařídil: „Snaž se rekonstruovat vzhled vetřelců. Bylo by dobré vědět, s kým máme tu čest.“

Na oběžné dráze kolem Camelotu plulo celkem osm různě vybavených orbitálních stanic. K práci s vrakem

by se nejlépe hodila CAM-III. Ale Myles tak z různých důvodů neučinil. V případě poplachu, ať už se jednalo o nějaký z těch zřídka ostrých, nebo o cvičný, se všechny stanice stahovaly z oběžné dráhy a přecházely do lokalizační ochrany jiné planety nebo slunce. Myles nechtěl riskovat, aby byl v práci takto rušen, a proto se rozhodl, že vrak dopraví na povrch planety a tam si jej prozkoumá pěkně v klidu.

Když vrak odpojili od GILGAME-ŠE, zachytily jej vodící paprsky CAM-III. Po objektu sáhly i tažné paprsky pozemních stanic a zvolna jej stahovaly dolů.

Manévr trval dlouho. Myles se bál, aby se vrak ještě víc nepoškodil nechtěnými vlivy - třeba atmosférickým třením nebo otřesy. Opticky sice působil dojmem hromady šrotu, ale některé systémy a buňky měl ještě skoro nepoškozené. A vyplatilo se je prozkoumat. Proto radši ztratil pár hodin než celou kořist.

Myles se ještě z oběžné dráhy ohlásil sestřám Vandemarovým. Milá a Nadja zůstaly na Camelotu. Už léta se angažovaly ve vzdělávání a školily nové přírůstky. Myles je informoval, za jakých okolností ukořistili ježatku, a požádal je o případnou pomoc při průzkumu.

Vrak dostali v pořádku na Camelot a ukotvili na jedné ze čtyř mobilních servisních stanic mimo Port Arthur. Zatímco probíhaly tyto rutinní práce, odebral se Myles Kantor do portarthurského výzkumného centra.

Posádka GILGAMEŠE dostala dovolenou na pevnině. V centrálním modulu MERLINU zůstalo jen nezbytné mužstvo s ertruským velitelem Kaliem Esprotem. Ten měl modulovou kosmickou loď vyvést ze sluneční soustavy.

Ještě než se GILGAMEŠ stáhl, měl Myles návštěvu ve své kanceláři v portarthurském výzkumném centru. Přišel za ním Gregor Mineo, velitel Rhodanova modulu MOORGA. Loď byla tak nazvána podle slunce Sabba-lu, základního světa Chodců sítě v mocenské oblasti Estartu - Rhodanova vzpomínka na šťastné chvíle s ženou Gesil a dcerou Eirene.

Gregor Mineo byl zkušený osmasedesátiletý astronaut a vyrostl na Zemi v oněch dobách, kdy se expedice k Vlasu Bereničinu vrátila z Hirdobaanu a v Lize zavládla nepřátelská nálada vůči Nesmrtelným. Ještě před dokončením GILGAMEŠE ho Rhodan jmenoval velitelem svého modulu.

Mezi Mylesem a Gregorem byl důvěrný přátelský vztah, ale Gregor se vázal silněji na Rhodana.

„Co pro tebe můžu udělat, Gregu?“ zeptal se Myles a ukázal astronautovi na židli, aby se posadil. Tušil, co přijde.

„Však víš, proč jsem přišel,“ řekl Gregor Mineo, který nikdy nedělal velké okolky a vždy šel přímo k věci. „Perry je už dva měsíce nezvěstný. Trápí mě nejistota, co se s ním stalo. Nemůžu jen stát a čekat. Žádám o souhlas, abych po něm s MOORGOU mohl pátrat.“

11

„Nezvěstný je i Bully a Alaska,“ připomněl Myles.

Greg ho nežádal poprvé, ale Myles ho vždycky odkázal na Atlana. Ten jeho žádost vždy zamítl s odůvodněním, že není ani náznak, kde by ho mohl v tomto rozsáhlém vesmíru hledat. Mineo zřejmě jen čekal, až Atlan bude pryč, a doufal, že Mylese obměkčí spíš.

„Jenom na mě nechod' s tím, že ani nevím, kde bych ho měl hledat," spustil Mineo, dříve než Myles stačil cokoli říct. „Ten Kummerog by nám určitě řekl, kde je hledat. Chci najít Kummeroga. Je to rozhodně lepší, než se jen tak poflakovat na Camelotu."

„Toho Kummeroga honí celá Liga. Nebylo by rozumné, abychom se do toho pletli ještě my," nadhodil Myles Kantor. „Stejně jako prve si myslím, že se k cíli dostaneme nejspíš přes ten trokanský Hřib. Dej mi ještě měsíc, Gregu. Když se do té doby nic nezmění, podpořím tě. Platí?" „Měsíc! Víš ty, co se za měsíc může všechno stát?"

Gregor se s návrhem nicméně spokojil a bez pozdravu odešel. Kantor se zasněně zahleděl panoramatickým oknem, které bylo chráněno pouze průhlednou energetickou clonou. Jedním směrem viděl obzor s futuristickými budovami Port Arthuru, moderní, dosud řídce obydlené metropole, kterou za pár desítek let vydupali doslova z ničeho. Na druhé straně bylo o tři kilometry dál vidět mobilní servisní stanici Dok II s vrakem Ježatky.

Už se nemohl dočkat, až se do něj pustí.

Port Arthur se nacházel na západním pobřeží jižního světadílu Ophiru, velkého asi jako Afrika. Futuristické budovy byly zasazeny do rozlehlých parků, jimiž vedla spleť cest pro pěší. Veškerým rostlinstvem v parku byla místní flóra, které se krásou a exotičností jen tak něco nevyrovnalo. Rostliny byly však vyšlechtěny. Biologové jim svým způsobem odstranili ostny. Ani masožravé rostliny zde nebyly tak agresivní jako ve volné přírodě pravidelně je krmili, takže byly vždy syté a proto líné. Přímé energetické dopravní pásy, jimiž byly jednotlivé budovy provázány, se táhly asi dvacet metrů vysoko a dělily město na geometrickou čtvercovou síť. Proto nebylo ve vzdušném prostoru Port Arthuru uvidět žádné vzdušné nebo pozemní dopravní prostředky. Když se někdo chtěl rychle dostat na nějaké vzdálené místo, použil dobře vybudovanou síť transmi-terů, která se táhla nad všemi veřejnými objekty a vedla i k mnoha značně odlehlým místům Camelotu.

Každý z půlmilionu Cameloťanů měl v PortArthuru bydlíště, i když jich v hlavním městě nebyla nikdy víc než třetina. Tomu odpovídal i malý provoz mezi budovami. Obyvatelé Port Arthuru neměli na nějaké procházky prakticky čas. Každý byl plně zaměstnán v nějakém oboru - od zahradnictví přes správu planety až po stavbu kosmických lodí. Planeta se stále ještě budovala, i když v technické oblasti už dosáhli značných výsledků.

Port Arthur se dal dostavět až na čtyřmilionovou metropoli. Kolem zastavěné plochy se táhl desetikilometrový zelený pás. Astroport a servisní stanice, používané zpravidla jako suché doky, a rovněž doky, v nichž se zhotovovaly jednotlivé díly GILGA-MEŠE, se nacházely za zeleným pásem na východě.

Existovaly celkem čtyři servisní stanice označené jako Dok I až IV. Každá z nich pokrývala kruhovou plochu o průměru 1200 metrů a mohla přijmout kosmické lodě až do těchto rozměrů. Jednalo se o mobilní plošiny, schopné práce i ve vesmíru. Dok II vyčlenili na průzkum vraku ježatky.

Myles Kantor se k němu dopravil transmi-terem.

Vrak se vznášel na antigravitačních polích několik metrů nad zemí. Kolem něj se hemžilo postav jako much. Technický personál se skládal snad ze zástupců všech národů Galaxie.

Na Camelotu žili dokonce i veteráni z BÁZE, které LST poslala po druhé expedici k Vlasu Bereničině do důchodu, údajně proto, že se pro ně už nenašlo použití, třebaže se vesměs jednalo o skvělé odborné síly. Na účastníky expedice se kladla ta nejpřísnější měřítka.

13

Jedním z těchto veteránů byl i Cyrus Morgan, nyní stočtyřicetiletý bývalý vědecký šéf BÁZE. Třebaže jeho hlavní zájem patřil astronomii, vyrostla z něj za léta služby na BÁZI skvělá vůdčí osobnost a na Camelotu zastával funkci hlavního vědce, a to už třicet let.

I nadále měl spleť rozcuchaných hnědých vlasů. Pohled modrošedých očí byl pevný a jasný jako vždy, temná plet' se hladce napínala přes kostnatý obličej. A působil stejně neohrabaně jako v oněch dnech, i když ještě nikdy nic skutečně nezkazil. Pouze hluboký hlas se změnil v jakési skře-hotání. Zlé jazyky tvrdily, že to má od všeho toho velení a komandování. Cyrus Morgan totiž vedl vědce skutečně pevnou rukou. Od každého očekával stejnou dokonalost jako od sebe. „Dali jste té jezuře docela pěkně zabrat, Mylesi," přivítal Kantor ve ve-línu Doku II, vznášejícím se nad je-žatkou. Odkášlal si a pokračoval: „Odvedli jste skutečně dokonalou práci. Kompletní řídicí a komunikační systém v tahu. Jen naiva si může myslet, že z toho vytáhneme nějaké informace. Příště byste na ně neměli střílet jen tak nazdařbůh."

„Velitelskou centrálu zničila sama posádka," opáčil Myles. „Ale na zádi je uzavřený blok, naprosto neporušený. Na ten byste se měli soustředit." „Tak daleko ještě nejsme," řekl Cyrus Morgan. „Momentálně nám loď obsadili biologové. Doktorka Loidanová tvrdí, že mají přednost. To jsi nařídil ty?"

I Arfe Loidanová patřila k posádce BÁZE, jako hlavní lékařka. Kantor ji naverboval na Camelot, protože dodnes byla vynikající xenolékařka.

Morgan se spojil s bývalou velitelskou centrálou ježatky. Arfe Loidanová, kdysi taková kulaťoučká osůbka, se změnila ve štíhlou šedovlasou dámu. Černý humor však neztratila. „Tady se toho moc nenajde, Mylesi," informovala ho. „Jediné že seškrábeme nějaké ty zbytky. Proč jste za-tomizovali i je?" „To si udělali sami." „Obávám se, že z toho nic nenaklonujeme."

„Stačí, když je zrekonstruuje v simulátoru."

„Něco jsem našel!" vykřikl někdo. Obraz se změnil a ukázal se zelenkavý obličej.

Byl to Siganec David Golbar. Poslední Siganci se přidali k hnutí Camelot už před desítkami let. Perry Rhodan jim v roce 1255 nabídl novou vlast. Od té doby Siga osířela - a nikdo nevěděl, kam se její obyvatelé poděli.

Těmto droboučkým, jako píd' veji-kým lidem se zelenou pletí, vděčili Camelotáňe za svou jedinečnou mikrotechniku. Jejich šéfem byl Aberno •Pintoras.

David Golbar tvrdil, že většina jeho druhů jsou jen chvástaloové a chuligáni. Arfe Loidanová ho zřejmě poslala pátrat po stopách v ježatce.

„Ne tak nahlas, Golgare!" bylq slyšet Loidanovou, ale na obraze zůstával mladistvý siganský obličej.

„Co

14

tě to napadlo vystrčit mě z vedení?"

„Myles Kantor se musí dozvědět, že jsem to našel -já," prohlásil Siganec bez jakéhokoli respektu.

„To by se ti hodilo sklízet vavříny, co?"

„Co jsi našel, Davide?" zeptal se Kantor.

„Několik docela zachovalých buněk. Z nich můžeme ty vetřelce klidně nakloňovat. Zcela určitě."

„To tedy v žádném případě," nesouhlasil Myles. „Stačí, když zrekonstruuje jenom jejich podobu."

„Chápu," posmívala se Arfe Loida-nová. „Máš strach, abychom nevypěs-tovali nějaké zrůdy, které pak převálcují Camelot, že je to tak?"

„Uhodla jsi jako vždycky," usmál se Myles Kantor. „Bylo by mi líto, kdyby ses jim dostala na jídelní lístek. Pak bych se na tu simulaci rád podíval."

„A nezapomeň, kdo ty buňky našel, Arfe!" ozval se ještě David Golgar.

Když přišla do Port Arthuru poprvé, byl camelotský štáb ještě plochý, nevzhledný komplex budov, do nichž Nesmrtelní umístili jen to nejnútnejší technické zařízení. Tady ji sestry Vandemarovy učily a tady jí také ukázaly holografický model města.

A zde viděla, že Štáb Camelotu bude sedmnáctistupňová pyramida s boční stěnou o délce jednoho kilometru, v níž. bude pracovat tisíc lidí a do jejíhož středu budou mít přístup pouze Nesmrtelní. Na Štáb naváže Kantorovo výzkumné centrum. Toho Mylese

Kaptora, kterého to na stále více táhlo do Sluneční soustavy, do výzkumného centra na Titanu, kde

mohl být poblíž Kallie Nedrunové.

Dobře si pamatovala, jak Nesmrtelní zpočátku létali v jednoduchých křižnicích Mléčnou dráhou, které jim obstaral Homer G. Adams přes svou obchodní organizaci TAXIT. Později si postavili velké kosmické lodi a plánovali obrovskou společnou loď, jež měla sestávat ze třinácti samostatných modulů. Ty plány však nikdy nespátřila. Byly tajné.

Když ukončila vzdělání bezpečnostní technicky, přestěhovala se na světadíl Bonin. Tam byl moderní závod, kde se vyráběly zaměřovači a ověřovací přístroje. Byla hrdá na to, že mohla spolupracovat na bezpečnostním systému pro Ceres. Na Boninu byla blízko svému otci Rudymu a navštěvovala ho v jeho „brlohu“, kdykoli měla čas.

Na pracovišti se seznámila s mladým Áttakou Meganonem, který přišel na Camelot roku 1251 a dotáhl to na vědeckého šéfa Kantorova modulu ENZY.

Starý rok se halasně loučil - s nepříjemnou hrozbou pro národy Mléčné dráhy, jejíž plné rozměry ještě nikdo nedokázal dohlédnout. Dorothea Rin-gentová si horší konec nedokázala představit. „Šťastný nový rok, Theo.“ připil jí Corben Mátala. „Může být je-| dine lepší.“

„Ať je lepší, Corby.“

Neobratně zvedla sklenici jeho směrem; vězela jí v ruce jako nějaké cizí těleso. Starý pozemský zvyk, vítat nový rok šumivým sektem, jí byl protivný - alkoholické povznášeče nálady ostatně nesnášela.

Tvářila se mile, aby ostatním nekazila náladu, ale byla mimo.

„No tak, děvče, hlavu vzhůru,“ pokoušel se ji Corby rozveselit. „Když se budeš tvářit jako kakabus, nic tím nezměníš. Ještě nikdy nikomu nesvědčilo, když si vzal na svá bedra žal celého vesmíru a udělal si z toho osobní problém. No tak pojď, Theo, a usměj se!“

„Radši bych teď rozjímal.“

Corben Mátala byl jinak milý chlapík. Dobrý inženýr a kamarád, na kterého se dalo spolehnout, i veselá kopa. Dělal spolu na simulátoru, vycházeli spolu dobře, pro bezpečnostní zařízení systému Ceresu odevzdali dobrou práci. Thea byla jako kreslířka jen jeho asistentkou. Nikdy se však k ní nechoval jako nadřízený.

Citlivost v soukromých věcech však nebyla Corbyho silnou stránkou. A to - ani ne tolik věkovým rozdílem - byl jeden z důvodů, proč si Thea dávala pozor, aby mezi nimi nevzniklo nic víc než přátelství. Při práci ho brala, jaký byl. Vážila si jeho znalostí a někdy se mu i zasmála.

Ale teď, v posledních minutách roku 1288, jí do smíchu nebylo. Všichni sborem počítali poslední vteřiny, a když tuš ohlásil nový rok, nějaký vtipálek zhasl a všichni v loděnici si padli kolem krku. Thea se vzájemnému olizování vyhnula útekem ven.

Byla jasná noc. Nebe se změnilo v třpytivé moře hvězd. Charón, největší z měsíců, nebylo vidět. Styx byl knoflíček nad severním obzorem. Na jihu zářila v dálce Mandalay.

Thea by v té chvíli byla ráda u svého táty v divočině, i když věděla, že pozemské zvyky mu jsou ještě vzdálenější než jí - Rudy ani nevěděl který je rok, natož že začíná nový. Svým způsobem mu záviděla, ale když si na něj vzpomněla, bylo jí jaksi těžko u srdce. Žít tak sám v divočině, daleko od civilizace! Na druhou stranu však v tom svém světě žil šťastně - a z minulosti, kterou si v sobě vybudoval ze vzpomínek.

Myšlenky na otce ji uvedly do ještě melancholičtější nálady. Předsevzala si, že ho co nejdříve zase navštíví. A bezděky se jí vybavil i Bully.

Reginald Bull a s ním přirozeně i Perry Rhodan a Alaska Saedelaere, ale ti jí nebyli tak blízcí - byl už dva měsíce nezvěstný na Trokanu, „druhém Marsu“ Sluneční soustavy. Pohltil ho i s Rhodanem a Saedelaerem jakýsi útvar, „Hřib“ a už ho nevydal.

Zpráva přišla z GILGAMEŠE, který chtěl podivné jevy na Trokanu prozkoumat už při své prakticky první cestě. Nikdo nedokázal říct, jaký osud ty tři postihl - a zda jsou vůbec ještě naživu. Jediný, kdo by něco mohl říct, cizinec jménem Kummerog, uprchl z Mimasu. Zdálo se, že si Kummerog s těmi třemi prohodil místo, protože se objevil bezprostředně po tom, co Hřib trojici pohltil.

Ale Kummerog, který si vzal jako rukojmí Bruna Drenderbauma, se jako by vypařil. Jeho stopa

končila v troskách vybuchlé PRETTY PLAID.

„Kde jsi teď, Bully?“ ptala se Thea hvězd. Reginald Bull jí byl svým způsobem bližší než vlastní otec. Byl jí něco jako kmotrem. Jako děvčátko ji přenesl z divočiny do Port Arthuru a postaral se, aby se jí dostalo vzdělání a výchovy. Z malé divošky, jež vyrostla mezi masožravými rostlinami a předpotopními potvory, se stalo dítě civilizace. Bully se však postaral o to, aby nezanedbávala vlastního otce. Dostat do civilizace i Rudyho, o to se ani nepokoušel.

„Rudy má kořeny v divočině,“ prohlásil. „Když ty kořeny přesekneme a pokusíme se ho přesadit, zabijeme ho. Nech ho tam, kde je. Jsi mu i nadále nablízku a můžeš ho navštěvovat, kdykoli se ti zachce.“

Když za sebou zaslechla kroky, nemusela se ani orSčet.

„Ráda bych byla sama, Corby,“ řekla do prázdna.

„Proč jsi hnad tak naštěněná, Theo? Já přece...“

„Prosím...“

Corby se to prostě nikdy nenaučí. V té chvíli si už poněkolkáté umínila, že Corbymu nedá nikdy šanci, aby se s ní sblížil. V žádné slabé chvíli. I kdyby byl sebmilejší.

Nepřibližuj se ke mně. Corby!

Opět byla sama. Z hangáru se k ní nesl jásot.

Tu se rozječela siréna. Světla se rozblíkala jako varování, že se brzy vypne proud. Krátce nato se loděnice potopila do tmy a nocí bloudily paprsky ručních svítilen a svítilen na přilbách.

Poplach vyvolal ještě větší veselí.

„To jsou Ježci,“ blábolil někdo podnapile a předstíral zděšení. Ostatní se smáli.

„Jasně, ježury objevily Camelot.“

„Spas se kdo můžeš!“

Nikdo nebral poplach vážně. Všichni si mysleli, že je to jen cvičení. A proto taky nikdo nespěchal. V klidu a v rozjařené náladě se odebrali do krytů. Případ ohrožení se cvičil jednou dvakrát do roka. Základem existence Camelotu bylo utajení. Souřadnice tohoto světa znal jen úzký kroužek zasvěcených. A protože se soustava Ceres nenacházela ve vzdálených hlubinách vesmíru ale na okraji Galaxie, mohlo se klidně stát, že do ní někdo náhodou vnikne.

Hyperlokátory zkoumaly široké okolí a registrovaly otřesy struktury, typické pro přechod lodí do normálního prostoru. Na Camelotu včas věděli o veškerém kosmickém provozu v okruhu několika světelných let a mohli se připravit.

Když se v blízkosti soustavy objevily cizí objekty, spustil se varovný systém. Když se loď identifikovala odpovídajícím heslem, poplach skončil. V opačném případě se zapojil složitý bezpečnostní systém. Zastavil se veškerý kosmický provoz, kosmická pla-

17

vidla a mobilní orbitální stanice přešly do lokalizační ochrany, všechny zjiitelné energetické zdroje se vypnuly.

Druhý stupeň bylo zatemnění planety a obyvatelé se muself uchýlit do krytů. Na místech zůstávala jen nouzová posádka.

Podobný případ se za padesát let dějin Camelotu udal pouze dvakrát.

Před třiceti lety vletěla do soustavy loď se svobodnými prospektory a intenzivně se o Camelot zajímala. Nebylo ostatně divu. Viděli zdánlivě nedotčený svět, podobný Zemi.

Camelot'anům nezbylo nic jiného, než dotěrnou loď stáhnout dolů. Velitel lodi Art Raimer a jeho prospektori byli našťestí ochotni ke spolupráci a přidali se k projektu Camelot.

Nikdo však nedokázal říct, co by se s nimi stalo, kdyby kladli odpor. Kolovaly domněnky o jejich možném osudu, a to od vymazání paměti a následném odsunu, až po uvěznění spojeném s vymytím mozku. Nesmrtelní se k tomu nevyjadřovali, ale Thea tušila, že by jistě našli nějaké humán-nější řešení.

Čtrnáct let nato se v této hvězdokupě ukázaly průzkumné lodě Ligy svobodných Pozemšťanů a chtěly ji mapovat. Tenkrát se bezpečnostní systém osvědčil poprvé a zatím naposled. Lodě po několika dnech opět odletěly a nevšimly si, že druhá planeta jedné z mnoha hvězd třídy G je nositelem galaktické civilizace.

Důvod, proč do této oblasti zabloudilo tak málo dobrodruhů typu Arta Raimera, spočíval v tom, že se v současnosti toho dalo mnohem víc najít ve Fornaxu. Když se z této galaxie před sedmdesáti lety stáhli Nokturnové, nabízely se k objevení a dobytí tisíce světů, které byly zemí nikoho.

Většina Galaxie byla oproti tomu rozdělena na teritoria, patřící různým mocenským blokům. I když i zde se toho dalo ještě hodně objevit a prozkoumat, uspět ve Fornaxu bylo mnohem snazší. A proto byl Camelot před nevítanými návštěvami celkem v bezpečí. Ale protože Nesmrtelní dbali na maximální utajení, chtěli být připraveni na jakoukoli, byť sebenepřirozenější eventualitu.

Thea se v klidu vrátila do hangáru a šla podle světelných ukazatelů do krytu. Koutkem oka zaregistrovala, jak se k ní Corby jakoby náhodou přiblížil, ale udržoval jistý odstup.

Debatovalo se o všemožných důvodech poplachu. Nikdo si nemyslel, že by se v prostoru kolem Camelotu ukázaly ježatky. Ale už teoretická možnost byla vítanou záminkou, aby toto téma opět otevřeli.

Před necelými dvěma měsíci se v Mléčné dráze náhle objevily cizí lodi o velikosti 450 metrů. Některé bez jakéhokoli varování obsadily koloniální planety různých galaktických národů. Pro hranaté nástavby a množství antén se jim říkalo ježatky.

Přílet těchto lodí se ohlašoval charakteristickým hypervysíláním, které bylo vnímáno jako kolísavý sled pronikavých a nedefinovatelných signálů. Tyto šumy byly v podstatě neškodné, protože se daly vypojit. Dokonce se považovaly za laskavé varování, neboť ohlašovaly příchod ježatek, Daleko horší však byl jiný průvodní jev, kterému se začalo říkat skenování.

Zde se jednalo o záření, které mátló ducha inteligentních bytostí a působilo fyzické bolesti. Ježatky do tohoto pole zahálily okupované planety, takže se taková planeta nedala dobýt zpět, postiženým obyvatelům nebylo možné ani poslat někoho na pomoc. Odkud vetřelci pocházeli, jaké měli úmysly a co je přivedlo zrovna do Mléčné dráhy, bylo záhadou.

Zatím se vetřelci vyhýbali jakémukoli pokusu o kontakt. Neodpovídali na signály, nalétávaly na vybrané planety a zmočovaly se jich. Obsadily jich už přes dvacet. Postiženy byly skoro všechny galaktické národy -Bluesané, Unithané, Akonané, lidé... Jediným kritériem pro vetřelce byla podmínka, aby šlo o planetu obydlenou inteligentními bytostmi.

Zatím to naštěstí postihlo jen slabě osídlené okrajové světy. Vetřelci tam patrně očekávali slabší odpor. Nikdo však nevěděl, jak velká je vlastně jejich invazní flotila. Možná se jednoho dne budou cítit dostatečně silní na to, aby zaútočili i na hustěji osídlená centra galaktických civilizací. Tato hrozba visela nad Mléčnou dráhou jako Damoklův meč.

Před několika dny se GILGAMEŠ vrátil na Camelot s vrakem jedné ježatky, který stáhli z oběžné dráhy na světadíl Ophir a začali zkoumat na jedné mobilní servisní stanici u Port

Arthuru. Myles Kantor a jeho tým se pustili do průzkumu, ale zatím bez výsledku. Thea tedy aspoň o žádném úspěchu neslyšela, ale nebyl to ani její obor.

O ježatých bytostech se zatím oficiálně prakticky nic nevědělo. Nikdo nevěděl jak vypadají, třebaže posádka GILGAMESE měla kontakt s posádkou ježatky, kterou nakonec ukořistila. Než však stačili vetřelce zachránit, neznámé bytosti samy explodovaly. Existovala však naděje, že se něco podaří zjistit ze skrovných tělesných pozůstatků.

„Já vám povídám, že ty ježouny si někdo vymyslel jako zkoušku rozpolcené Galaxie," filozofoval někdo. „Za krizí tomu tak často bývalo, že se Ga-laktici sjednotili, teprve když měli společného nepřítele. Tak tomu bude i nyní. Z tohoto hlediska můžeme považovat invazi za pozitivní jev."

„Poněkud to zjednodušuješ, Score," namítl ženský hlas. „Dnešní situace v Mléčné dráze se nedá s tou dřívější srovnávat. Galaktické národy nejsou nějak rozhádný, jsou roztrženy a znepřáteleny.

Připadá mi nemožné, aby se tak rozdílné zájmy daly převést na stejného jmenovatele. Co označuješ za osudovou zkoušku, to by se mohlo stát bojem o existenci."

„Sívá má pravdu," souhlasil někdo třetí. „Mezi Ligou, Křišťálovým impériem a Fórem Raglund už nic nefunguje. Můžeme jen doufat, že ježatci jsou jen tlupa nějakých banditů, kteří se domnívají, že v Mléčné dráze přijdou ke snadné kořisti. Jedině pak máme nějakou šanci."

A tak to pokračovalo, dokud poplach neskončil a neozval se reproduktor: „Nejednalo se o vážný poplach, pouze o cvičení. Tento manévr prověřoval varovný systém Camelo-tu. Opakuji: Nejednalo se o vážný poplach, nebezpečí odhalení nehrozí. Děkujeme všem za ukázněnost a prosíme, aby pokračovali ve své činnosti."

S bručením a žerty vyšli z krytu.

Thea se rozhodla, že si vezme pár dnů dovolené a zaletí za otcem do boninských hor. Doufala, že jí Corby půjčí kluzák.

Milá a Nadja se ze všech sil snažily své chráněnkyni život v camelotské civilizaci co nejvíce zpříjemnit. Kdykoli si přála, mohla navštívit otce.

Malá divoška se civilizaci přizpůsobovala zpočátku velice těžko. Nejsnáze si zvykla na technické novinky, které jí přinášely pohodlí - ovšem až na terminál, který ji zásoboval učivem. Zatěžko jí však přišlo, že má žít v naprosto jiném čase, než ji naučil otec.

„Tvůj táta se utekl do minulosti, protože se nesrovnal s realitou," vysvětlovaly jí Milá a Nadja.

„Musíme ho v ní nechat, protože tak je nejšťastnější. Ale ty si musíš na realitu zvyknout, Margo! Nemáš důvod uzavírat se do nějakého vlastního světa." i Až do devíti let jí trvalo, než pochopila, že čas, do kterého se utekl táta, minul už před osmdesáti lety. Nemě-

19

la ho proto o to méně ráda, ale začínala ho tak trošku litovat. Teprve až jako mladá žena uznala, že tak je to pro něj nejlepší.

Nemělo smysl mu vymlouvat, že už neexistují galaktické valy, že Monos padl už před desítkami let a že od té doby nejsou drakisti ani Pedrassové Fochové, což byla jedna z podob Rho-danova úhlavního nepřítele Monose.

Kerom měl skutečně autodestrukční zařízení. Pouze je nestačil včas zaktivovat, neboť Kummerog mu zničil důležité elementy a spoje. Androidi sice reagují mnohem rychleji než člověk, ale Kummerog nebyl člověk.

V tom to bylo. Lodivod Kerom neodhadl situaci správně a nedokázal si extrapolovat Kummerogovu agresivní reakci. Nepojal prostě ani podezření. S takovou reakcí ostatně nepočítal ani Bruno Drenderbaum, ačkoliv si myslel, že už Kummeroga zná docela dobře.

Kummerog našel Keromův autode-struktor připojený k syntronu, umístěném v hrudníku, a vypnul jej. Pak byl Keromův systém naprosto zablokovaný. Kummerog však vyřešil i tento problém.

Nejdříve spálil veškerý bioplast z těla, hlavy a končetin. Postupoval velice obezřetně, aby nezničil žádnou důležitou součástku.

Keroma vyrobili tak, aby se na něm nedalo jen tak poznat, že je umělou bytostí. K tomu ho bylo třeba rozpít-

20

21

vat, dostat z ochranného obalu a obnažit základní konstrukci.

Přesně to dělal Kummerog. A velice zručně. Tato technická řezničina ho zjevně bavila. Cantrellan se zdál bezohledný a krutý, beze špetky svědomí, ale byl nadmíru inteligentní, chytrý a protřelý. Měl dokonce i jakési charisma, které by Bruna jako empa-tika fascinovalo i bez jeho kůže.

Kummerog byl neobvyklou osobností, třebaže šlo o bezcitného zločince. Mutantské schopnosti mu dávaly nejen neobvyklé nadání pro řeči, ale dělaly z něj i technického génia. Galaktickou techniku zvládl podstatně rychleji než interkosmo. Měl jedinečnou kombinaci logicky orientovaného rozumu a intelektu. Bruno každopádně neznal nikoho, kdo by se s ním mohl měřit.

Bruno se na Kummeroga při této činnosti nemohl dívat. Věděl sice, že Keromova slupka není maso živého tvora, ale stejně... Uvědomil by, že kdyby to situace vyžadovala, Kummerog by stejně tak *zacházel* i s člověkem. Z toho bylo Brunovi nanic. A to, co z Keroma zbývalo, se pořád ještě podobalo pozůstatkům člověka.

Kostra z odolné imitace kostí obepínala řídicí systém maskovaný jako vnitřní orgány. Syntron se skrýval v srdci, řídicí a spojovací elementy v plicích. V lebce se nacházelo cosi jako mozek a řídilo to všechny procesy adekvátní lidskému nervovému systému. To všechno se Bruno dozvídal z

Kummerogových úst. Mutant analyzoval a identifikoval

systémy. Kummerogovi netrvalo dlouho a propojil syntron v korpusu s řečovým modulem v hlavě.

Pak už Kerom mohl opět mluvit tím mírným, důvěru vzbuzujícím hlasem.

Lebka však už neměla ústa ani rty. Hlas vycházel přímo z reproduktoru. Když se člověk nedíval, měl pocit, že Kerom dále existuje v lidské podobě. Kummerog ho však nesložil do původního tvaru.

Propojil jen to nejnnutnější.

„To ti nepomůže," byla první Keromova slova. „Na mně vůbec nesejde. Jsou ještě jiná bezpečnostní opatření, která neobejdeš. Nemáš absolutně žádnou šanci dostat se na Camelot."

„Uvidíme..."

Kummerogovi se relativně rychle podařilo zvládnout přes Keromův syntron spínací stanici ORIONU-738. Od Keroma dostal kód, který mu umožnil ovládat všechny přístroje. Potom čtvrt hodinu usilovně pracoval, vyvolal všechna dosažitelná data, a nakonec dospěl k závěru.

„Stanice je jenom atrapa! Staré přístroje sice fungují, ale paměti jsou nacpané jen bezvýznamnými informacemi. Všeobecnými znalostmi! Navíc se nahrálo všechno, co se tady stalo od našeho příletu.

Lepší bude, když hned vypadneme."

Bruno musel součásti Keroma dopravit na jet a Kummerog zatím připravoval vyhození stanice do povětří. Za chvíli nastoupil za Brunem a stíhačka odstartovala. Když byl disk dvě světelné vteřiny od ORIONU-738, kosmická pevnost zanikla v explozi.

„Tím náš podnik končí?" zeptal se Bruno zklamaně. Nebyl to jeho osobní pocit, ale kůže zřejmě odrážela Kummerogovo domnělé zklamání. „Jestliže na stanici nebyly žádné podklady o Camelotu, jak se tam potom máme dostat?"

„Data jsou v Keromovi," odpověděl Kummerog. „Bude dál naším lodivodem."

Kerom nemohl Kummerogovi zatajit své vědomosti. Cantrellan využil zákony na ochranu živé bytosti, které měl Kerom v sobě zabudované. Protože už se nemohl sám zničit, musel poslouchat Kummeroga. Cantrellan si na androidově systému hrál jako virtuóz na klávesnici svého nástroje.

Keromovi nezbývalo nic jiného, než prozradit souřadnice Camelotu. Ukázalo se, že leží ve hvězdokupě M 30. Slunce se jmenovalo Ceres a Camelot byl jeho druhou planetou. Svět podobný zemi, informoval je Kerom.

„Ale nemá to smysl," pokračoval lo-divod sám od sebe. „Ještě než se dostanete na oběžnou dráhu, tak vás stáhnou nebo sestřelí. Přijde na to, jak se budete chovat."

„Pověz nám něco o jejich bezpečnostním systému, Kerome," vyzval ho Kummerog. „Uvidíme, jestli tam nejsou nějaká zadní vrátka."

„Neznám ho. Jsem jen obyčejný lo-divod." Kummerog si to prověřil, zaklel a uznal, že Kerom nelže.

„Bruno, příteli, kurs na M 30," nařídil svému poslušnému služebníkov. „Ale stačí, když se vynoříme takových sto světelných let od hvězdokupy. Tak daleko jejich lokátory nedosáhnou."

Bruno uposlechl. Stačilo oznámit palubnímu syntronu, že má nadsvětelný let zakončit v takové a takové vzdálenosti od M 30. Bruno to provedl prakticky bezmyšlenkovitě. Zamyslel se totiž nad něčím, co Kerom řekl o Camelotu.

Bylo to jméno onoho slunce. I Ceres stejně jako ORION-738 měla vztah k dobám Monosovy vlády, popřípadě ke sklonku jeho epochy. Na ORIONU-738 došlo k osudnému setkání Galbraitha Deightona a Homera G. Adamse. Ale co to má společného se sluncem Ceres?

„Bruno Drenderbaume!" ozval se Kummerog. „Nedal jsem ti nějaký rozkaz?"

„Rozkaz vykonán, Kummerogu," pospíšil si s odpovědí. Všiml si, že mutant je předrážděný, protože akce neprobíhala, jak si představoval. „Promiň mi nedbalost, ale přemýšlím o Camelotu."

Kummerog si pro sebe řekl něco" ve své řeči. Mohla to být kletba, výhrůžka nebo nadávka. Potom se opět obrátil k androidovi. Bruno vnímal rozvíjející se dialog jen okrajově, protože se snažil dostat z palubního syntronu informace o M.30.

¹ „Kerome," slyšel Kummeroga říkat konverzačním tónem, „musíš znát nějaký kód, nějaký signál, který ti umož-

22

23

ní přistání na Camelotu. Ten signál by ti umožnil přistát i s námi, ne?"

„To ano," potvrdil Kerom. „Jsem si vědom toho, že ze mě ten kód kdykoli dostaneš. Ale vím i to, že ti nebude k ničemu. Nepřistaneš na Camelotu oficiálně, ale nepozorovaně."

„Ty jsi mi ale chytrolín," posmíval se mu Kummerog. „Jasně, že musíme přistát nepozorovaně. Ten Atlan po mně jde jako čert po hříšné duši. Jestli mě dostane, pak sbohem všem nadějím."

„A přesně to se stane. Uvidíš." Bruno zatím konstatoval, že M 30 je celkem nezajímavá hvězdokupa. Za Monosových časů ležela za chrono-pulzním valem a byla v podstatě neo-sídlená. V postmonosovské éře nebyly ani snahy zřídit zde základny. O M 30 se nezmiňovaly moderní dějiny žádného galaktického národa. Takže hvězdokupa byla ideálním úkrytem. „Má Camelot nějaký měsíc?" zeptal se Bruno Keroma. „Dva."

„Jak se jmenují?" „Styx a Cháron."

„To je ono!" Když Bruno zaslechl jména měsíců, poznání ho zasáhlo jako blesk. Všiml si Kummerogova pohledu a vysvětlil: „Myslím, že jsem objevil souvislost. Kerome! Že se Camelot dříve jmenoval Phoenix a byl za Monosovým časů základnou svobodných obchodníků Michaela Rhodana?"

„Přesně tak," odpověděl android. „Ale tahle informace vám nepomůže. O Phoenixu je toho známo stejně tak

málo jako o Camelotu. Nesmrtelní se postarali o to, aby data o Phoenixu nikdy nevešla ve všeobecnou známost. Navíc se obranný systém od základu změnil."

„Mluví pravdu?" zeptal se Kummerog.

„Asi ano," odpověděl Bruno. „Ale už jen fakt, že Camelot je totožný s Phoenixem, je bomba. O poměrech na Phoenixu něco vím. Svobodní obchodníci sídlili na malém kontinentu Boninu, jejich město se jmenuje Man-dalay."

„Tvoje bomba je slepá," řekl opovržlivě Kummerog. „Neukazuje nám cestu na Camelot. Ale myslím, že už vím, jak to navlečeme. Je jenom jediná možnost. Abychom se na Camelot dostali nepozorovaně, musí se Camelot stát pro Andora Felsche a Simona Duryho hrobem. Bohužel i pro Keroma."

„Ty jsi šílenec, Kummerogu," řekla androidova hlava.

„Kdepak, jenom génius."

V následující nadsvětelné etapě nabral jet kurs do periferní oblasti M 30 a vynořil se několik světelných let od cíle. Kerom vyslal hyperimpulz, rozlišovací signál. Heslo pro tento den znělo „Majoránka", což bylo podle Keroma jakési pozemské koření. Teprve pak mohli přejít do další nadsvětelné etapy. Vynořili se mimo soustavu slunce Ceres. Sluneční soustava před nimi byla jako vymřelá. Z planet nevycházely žádné impulzy, ani na normální, ani na hyperfrekvenci. Ceres byl jediným hyperzdrojem, relativně silným hyper-zářičem. Nic nenasevďovalo existenci civilizačních zařízení. Jet vletěl do soustavy rychlostí tří čtvrtin světla a minul oběžnou dráhu páté planety. Kerom aktivoval hyperkom a vyslal další identifikační kód. Byl to sled složitých signálů, vlastní a rozhodující kód.

Kummerog Keroma propojil s palubním systémem - tedy Keromovy příslušné fragmenty. Cantrellan

se nemusel obávat, že android s ním bude hrát falešnou hru. Musel ho poslouchat ať chtěl či nechtěl. Sotva propustkový symbol skončil, přišla odpověď. Objevil se obraz tmavovlasé ženy středního věku. „Oukej, Kerome," řekla, „jet může dál. Však víš. Krátká nadsvětelná etapa k oběžné dráze Camelotu. A proč tě vlastně nevidím?"

„Ten jet je zralý do doku," odpověděl Kerom přesně týmiž slovy, která mu Kummerog zadal. „Už na něm prakticky nic nefunguje. Ale k druhé planetě to ještě zvládneme, Gino."

Žena se usmála. „A co nováčky? Jak se vlastně jmenují?" • „Andor Felsch a Simon Důry. Jsou v pořádku." i „Nemám poslat tahač?"

„My to zvládneme."

Kummerog nechal Keroma naprogramovat krátkou nadsvětelnou etapu, která je vynesla jednu světelnou minutu od Camelotu. Následující brzdňý manévr měl zpomalit rychlost jetu na běžnou rychlost vnoření do atmosféry. Vnořili se však třikrát rychleji.

„Tady orbitální stanice CAM-IV," ozvalo se vzrušeně v přijímači. „Kerome, bereš to moc zprudka. Zpomal!"

„Nejde to," odpověděl Kerom, jak měl nakázáno. „Brzdné trysky jsou v tahu. Zkusím to v tangenciálním kursu, snad tak snížíme rychlost."

„Tak zkus vyvést jet z atmosféry!"

„To nejde. Systém se definitivně zhroutil..."

To bylo poslední, co Camelotové z jetu slyšeli. Ochranný štít se rozžhavl a jet se řítíl jako ohnivá koule k planetě. Po třetím obletu Kummerog řekl: „To stačí, Kerome. Zamiř do hor na Boninu. Potřebujeme neschůdný, těžko přístupný terén. Máš to? Tak si ztroskotej. Měj se, androide! Dobře jsi nám posloužil!"

Kummerog a Bruno se připravili k výstupu. Kerom měl jet těsně nad zemí přibrzdit a vypnout ochranné pole. A v té chvíli vystoupili ve svých létacích skafandrech.

Než přistáli v divokém horském údolí, jet o dvacet kilometrů dále vybuchl. Tlakovou vlnu nevnímali, protože to už je chránily strmé skalní stěny.

„Tohle přece, musí vyjít," říkal přesvědčeně Kummerog, když měli pevnou půdu pod nohama.

„Felsch a Důry zahynuli i s lodivodem při nouzovém přistání. Teď se můžeme nerušené zařídit na Camelotu, Bruno."

24 _

„A co tady vlastně chceme?" „Musím najít cestu do Bróhnderu a Camelot k tomu dává ty nejlepší před-poklady."

Holčička měla zpočátku v hlavě zmatek, že se světu svobodných obchodníků Phoenixu najednou říkalo Camelot a že tu - až na tátu a ještě pár lidí - už žádní svobodní obchodníci nebyli.

Když ji Reginald Bull zachránil před masožravou květinou, seznámil ji i s dalšími Nesmrtelnými, i s Michaelem Rhodanem. Když ho její táta spatřil, poznal v něm Roie Dantona a klesl před ním na kolena.

Díky této okolnosti Rudy Ringent dovolil své „Marze" odejít s Bullym do civilizace.

Teprve když povyroستla a díky citlivému vedení sester Vandemarových si ujasnila souvislosti.

Pochopila, proč se nikdo v Mléčné dráze nesmí dozvědět skutečnou identitu planety Camelot. Kdyby zneprátelené mocenské bloky věděly, že se jedná o starý svět svobodných obchodníků Phoe-nix, lačně by se na ni vrhly a ohrozily by hnutí Camelot už v samém počátku.

Právě proto se rozhodla, že bude studovat na bezpečnostní techniku a přispěje k tomu, aby Camelot zůstal bezpečným útočištěm rozumu.

„Znáš ten obrat o psu, co honí vlastní ocas?" zeptal se Norman Haggard moduly, který mu asistoval.

„Ne, tenhle obrat neznám," odpověděl modula vážně. „Je to nějak důležité pro naši práci?"

„Zapomeň na to. Chtěl jsem tím jenom říct, že si tak připadám."

Haggard se opět věnoval své práci.

Modulové byla camelotská novinka ve stavbě robotů. Měli základní tělo, které se dalo vybavit nejrůznějšími moduly. A na složení a typu modulů pak záviselo, jestli z toho bude medirobot, bojový robot nebo jen obyčejný dělník.

Haggardův pomocník byl koncipovaný jako zaměřovači a měřicí modula. Velkou pomocí však nebyl, protože nemohl plně nasadit rozsáhlou a citlivou aparaturu. Mohl za to Myles Kantor a jeho přehnaná starostlivost a opatrnost.

„Je to, jako když se jde s kanónem na vrabce," řekl nahlas Haggard.

„Kdo by to dělal?" zeptal se modula.

Haggard měl prozkoumat neporušený a uzavřený blok v zádi ježatky. Odtud prve vedly bezdrátové spoje ke všem částem lodi, které se po zničení veškerých palubních systémů pochopitelně přerušily. Nicméně se Mylesu Kantorovi už na počátku podařilo propojením s adaptéry dosáhnout částečné kompatibility s galaktickými systémy a vytáhnout tak řadu informací. Věděli například, že čtyřsetpadesátka byla na cestě jako průzkumná loď a že nasbírala množ-

ství dat o Mléčné dráze. Především fyzikální a hyperfyzikální data o hvězdách a planetách. Navíc však i data o galaktických civilizacích, úrovni jejich techniky, o politické struktuře a - ano, také informace o určitých psychických vlastnostech inteligentních bytostí.

Oč při tom přesně šlo, se Kantorovi zjistit nepodařilo. Nepodařilo se to zatím ani Haggardovi. Mohl jen potvrdit, že ježouři našli u všech národů Mléčné dráhy „jakési cosi". Myles Kantor mu dal typ, že by se tady mohlo jednat o něco jako šestirozměrnou frekvenční konstantu.

U tohoto jistého „čehosi" se mohlo stejně tak dobře jednat o něco metafyzického, nebo o stupeň latentního paranormálního nadání. Nebo o náchylnost k určitým chorobám. Možné bylo skoro všechno.

Haggard žádnou z těchto možností nemohl vyloučit ani potvrdit. Pohyboval se v prázdnu, nedostával se zkrátka ani o krůček vpřed. Modula v nekonečné smyčce opakoval stále tatáž data - nová dodat nedokázal.

Všichni se shodovali v tom, že existencí onoho „jistého čehosi" jsou Ga-laktici pro vetřelce velice žádoucí. A že se tím stávají vítanými obětmi pro něco, co s nimi vetřelci hodlají podniknout.

Znamenalo to veliké nebezpečí pro všechny Galaktiky. Doufali, že to Atlan zástupcům Galaktika v Hu-manidromu vysvětlil dostatečně jasně. „Tohle je silný kafe," nadával Haggard. „Mám tady pracovat, ale nemůžu, jak bych chtěl."

25

„S dovolením - nejsem obslužný robot a kávu nepodávám."

„Tohle je zostřený trest, nic jiného," vrčel pozemský hyperfyzik, který dříve pracoval pro Benita Grinka ve výzkumném centru na Titanu, a ukecaného modulu vypnul. „Jako by si ze mě někdo udělal srandu a přeprogramoval ho na komika."

Ještě chvíli nadával, ale když spatřil Mylese Kantora, zanechal toho a začal si stěžovat věcněji: „Jak mám tuhle kisnu rozlousknout bez hypere-nergií? Pohybuju se pořád v kruhu, vždycky dostanu stejný data."

Norman Haggard se nabídl pozemské náborové kanceláři bez přičinění Mylese Kantora a skoro ho ani nepřekvapilo, když se s ním opět setkal na Camelotu.

„Museli jsme deaktivovat vysílač hyperimpulzů," vysvětloval mu trpělivě Kantor. „Ten totiž vyslal onen signál, který přivolal bojové ježatky. Když ho znovu zapneme, ježatky jsou za pár hodin v naší soustavě. A to přece nechceme..."

„Pak mi teda řekni, jak na to mám jít bez hyperenergie? Podle tvých nařízení ho nemůžu ani rozebrat."

Přistoupil k nim Cyrus Morgan. Zaslechl poslední větu a snažil se dělat prostředníka.

„Nejsem sice hyperfyzik, Mylesi," začal, „ale možná by se dalo jít zlatou střední cestou. Dokážu-si představit, že by se bezpečnosti dalo dostatečně zadost tím, že jeden sektor toho bloku nakrmíme

dávkovými hy-perenergiemi a prozkoumáme. Když

26

dojde k nějaké podezřelé reakci, hned to vypneme. Nešlo by to takhle?"

„Je skutečně vidět, že nejsi hyper-fyzik," začulil se Myles. „Ale vím jak to myslíš, Cyrusi. Souhlasím. Buď ale opatrný, Normane! Ať modula protokoluje každý krok."

„To je slovo do pranice!" Haggard na Cyruse Morgana vděčně mrkl. „Nebojte, já to moc nenakrmím. Jsem na světě rád. Ale když už jsme u toho... Nedal bys mi k dispozici jednoho Sigance? Stačilo by mi navrtat do toho jen takovou díрку a poslat ho tam na průzkum. To by bylo něco!"

„Ani náhodou. Nebudu nikoho takhle ohrožovat."

„Jenom jsem se zeptal..."

Haggard opět zapnul modulu. Vysvětlil robotovi, že má napojit přívod energie na hypervedení, ale pouštět jen po dávkách a přidávat velice pomalu.

„Nejdříve budeme lokalizovat vysílač hyperimpulzů a zkusíme ho vypnout," vysvětloval dál. „Když to nepůjde, tak ho jednoduše obejdeme. Ale musíš dávat pozor na to, aby se do něj nedostala ani troška energie. Jinak je na Camelotu do několika hodin peklo."

„Troška je nějaká nová měrná jednotka?" zeptal se modula.

Teď už byl Haggard naprosto přesvědčen o tom, že mu někdo provedl žertík. Však on už si zjistí kdo to byl, a potom...

Co aby ses na to vykašlal? řekl si. Soustředil se raději na práci. Během následující hodiny se mu skutečně po-

dařilo vysílač hyperimpulzů lokalizovat. Modula hlídal, aby do těch míst nešla energie.

O další hodinu později Haggard z pracovního protokolu vyčetl, že tam přece jen nějaká energie uniká.

Sice jen velice málo, ale přesto. Potom zjistil, že tato energie nejde do vysílače, a uklidnil se. Hned nato ho modula upozornil, že se uvnitř začalo něco dít.

Haggard okamžitě zastavil přívod energie. Ale energetický šum trval. Něco v bloku se spustilo a už se to nedalo zastavit. Haggard to okamžitě nahlásil Cyrusi Morganovi. Ten za ním hned přiběhl s celou smečkou vědců.

Žádné dramatické změny však nenastaly a poruchová hladina permanentních energetických procesů nadále zůstávala v nanooblasti. A tak poplach odpískali.

„Asi bude lepší, když už tam nic pouštět nebudeš," řekl mu Cyrus Morgan. Znělo to sice jako rada, ale byl to rozkaz.

„Dostanu teda toho Sigance?"

„Uvidíme, co se dá dělat."

b

„Jak to jde, Arfe?"

Xenolékařka se uzavřela do vesmíru holografických vzorců. Vzorce se propojovaly v řetězce a bloky, táhlý se do hloubky i do stran, křížem krážem - připomínaly tak trochu trojrozměrnou křížovku.

*

Mnohé řetězce na sebe ještě zcélfa nenavazovaly, jen pár jich vytvářetó homogenní útvar a logicky se propojovaly. Do podoby vetřelce měly hodně daleko. Musí složit ještě miliony dílků, než dá dohromady jakýs takýs obraz.

Třebaže Arfe Loidanová měla k dispozici velice výkonný syntron, pracoval na její vkus dost pomalu.

Mockrát si už myslela, že se dala tou správnou cestou, ale pak zjistila, že to byla jen slepá ulička.

Buněčný materiál, který dostala k dispozici, by měl vlastně bohatě stačit. Polovinu však spotřebovala na analýzy, jenže jejich informační hodnota byla nepatrná. Teď už musela s materiálem zacházet velice úsporně. Byla však přesvědčena o tom, že podobu vetřelce zrekonstruuje. Potřebuje na to jen čas. Ale něco zajímavého se o nich už přece jen dozvěděla.

Vyznačila jeden řetězec a uvolnila jej z komplexu. Hned zablikala chyba. Po té chybě teď jít nemůže. Až ji přestane rozptylovat návštěva.

„Pomalů," poprosila po minutě mlčení a vypnula simulátor.

Vzorce vyhasly a před ní stál Myles Kantor.

„Potřebovala bych toho materiálu dvacetkrát víc, pak bych mohla postupovat aspoň polovičním tempem," dodala po krátké pauze. „Takhle musím šetřit a můžu ho používat jen po malých vzorcích. Za to mi pak syntron poděkuje příšerně dlouhým počítáním. Čímž zase ztrácím moře času. Ale přece jen nějak pokračuju. Někdy ti toho vetřelce představím v životní velikosti."

27

„Můžeš mi už ukázat nějaké obrázky?" zeptal se dychtivě Myles Kantor.

„Ne!" Arfe Loidanová se opřela o stůl. „Jsou to jen dílky. Ukážu ti ježka, až bude hotový."

„No tak, Arfe, překonej se a neupej-pej se," přemlouval ji. „Umírám zvědavostí. Stačila by mi aspoň přibližná podoba."

„Řekla jsem ne. Abasta fidli! Ve hře je ještě spousta nejistých faktorů. Jsou tisíce možných variant. Teprve až to budu mít aspoň na padesát procent, pak ti to ukážu. Den dva to ještě vydržíš. Jedno však už vím jistě." „Tak ven s tím!"

Už od počátku bylo jasné, že vetřelci dýchají kyslík. Arfe Loidanová to pouze definitivně potvrdila.

„Když vyjdu z tělesné konstrukce, jakou jsem zatím zjistila," pokračovala, „pak bych řekla, že se jedná o bezobratlé, tedy bez strukturovaného skeletu. Na druhou stranu informace v DNA poukazují na tvorbu kostí nebo chrupavek. Což vylučuje nějaký druh podobný hmyzu. Momentálně bych to tipovala na ještěry."

„Pavouci tedy ne?" zeptal se Myles. „V žádném případě. Jak tě napadli pavouci?"

„Jen tak - že jsme i v Hirdobaanu narazili na předky arachnoidů. To jsem řekl jen tak."

Velikost vetřelců se podle dimenzí na palubě ježatky odhadovala na metr padesát až dva metry - vyšší určitě nejsou. Tuto domněnku Arfe potvrdi-

28

la. Ale přesnější informace zatím dát nemohla. Rovněž ještě nevěděla, jestli ježci mají čtyři končetiny, nebo šest. Mohli by mít i pět končetin, ale lichý počet vylučovala. Uspořádání končetin rovněž nebylo jasné.

„Ale teď to přijde!" Tohle si nechala až na konec. Jsou bezpohlavní. Neutra. Nemají možnost přirozeného rozmnožování."

„Ajak... To rostou na stromech?" „Já bych to nebrala hned jako žert," řekla Arfe vážně. „Podle všeho se rodí bezpohlavní. Tím chci říct, že je nikdo dodatečně nesterilizuje nebo tak. Ale mohlo by se jednat o geneticky manipulovanou bezpohlavnost. Zatím těžko říct."

„Pak je tedy pěstují ze zkumavek?" „To ti neřeknu. Prostě jsou bezpohlavní a nemají možnost přirozeného rozmnožování. To je jisté. Víc nevím. Kdybys mě teď laskavě nechal pokračovat v práci..."

„Díky," řekl Myles, ale v žádném případě nebyl spokojen. „Průběžně mě informuj."

Už chtěl vyjít z laboratoře, a tu se ozval jeho interkom.

„Stalo se něco hrozného," hlásil náčelník bezpečnostní služby ArminAs-sitar. „Jet s lodivodem Keromem a s nováčky Andorem Felschem a Simo-nem Duryem se zřítíl v boninských horách. Nikdo nepřežil." „Jak se to mohlo stát?" „Nevíme. Letíme k místu neštěstí." „Potom mě informujte, prosím." „Moc toho asi nezjistíme. Byla to strašná exploze."

„Dělejte co můžete. Konec."

Myles Kantor přerušil spojení. Ani nevěděl, že čekají nějaké nováčky. To byl ostatně resort sester Vandemaro-vých. Keroma znal z jedné porady, kde se jednalo o opatřeních proti infiltraci špiónů nebo agentů galaktických mocenských bloků.

Kerom byl jedním ze sedmadvaceti zbylých androidských lodivodů. Původně jich bylo třicet. Tři zahynuli, když odhalili špióny. Takže jich už zbývá jen dvacet šest.

„Budu na štábu," řekl Arfe Loida-nové a odešel.

Štáb Camelotu sousedil přímo s výzkumným centrem. Byla to sedmnáctipatrová terasovitá stavba ve tvaru pyramidy se čtvercovým půdorysem a délkou strany tisíc metrů. Každý stupeň představoval jedno patro. Střed přízemí byl vlastně první stavbou na Camelotu. Další patra se postupně postavovala, jak přibývala technická zařízení. Dnes se zde sbíhala všechna vlákna a budova byla technickou nervovou centrálou sou-

stavy Ceres.

I když všechna *zařízení řídicí* centrály byla na nejvyšší technické úrovni a řídily je syntrony, pracovalo tam až tisíc lidí - z prostého důvodu, že se Nesmrtelní v žádné oblasti nechtěli spoléhat výlučně na syntrony. Poslední slovo při důležitých rozhodováních měla vždycky inteligentní bytost.

V centru stavby, v oné části, která byla zbudována jako první a představovala základní buňku štábu, byl úsek, do kterého měli přístup pouze Nesmrtelní. Kromě velké zasedačky tam byly i jejich byty. Sem se mohli uchýlit když chtěli být sami, což se stávalo poměrně často.

Některé z bytů nebyly ještě nikdy použity. Třeba byt Juliana Tiffloa a Michaela Rhodana, Ronalda Tekene-ra, Dao-Lin-H'ay -'a Halu'ana Icha Tolota, který žil v ústraní na Halutu. Byla tam i trezorová místnost, kam se ukládaly některé důležité pomůcky, o nichž se ještě nevědělo k čemu slouží, nebo byly z jiných důvodů odloženy k pozdějšímu použití.

Jedním z těchto předmětů, který i nadále zůstal záhadou, byla krabička, kterou dostal Perry Rhodan od Ernsta Ellerta při odletu z Hirdobaa-nu. Měla hranu deset centimetrů a byla z černého materiálu. Hmotnost dvou kilogramů byla podivná, protože měla tenké stěny v nich nic.

Když ji tenkrát Rhodan od Ellerta dostal a zatlačil na jednu stěnu, stěna se uvolnila a bylo možno nahlédnout dovnitř. Krabička však byla prázdná - vypadalo to na jeden z obvyklých žertíků superintelligence ID.

Ale tak jednoduché to zase být nemohlo. Protože když pak Myles Kantor onu věc prosvítil, zjistil, že v ní býval jakýsi vejčitý předmět. Jeho existenci dokázal zbytkovým teplem. Sám však krabičku otevřít nedokázal. To mohl pouze Atlan a Rhodan. Mylese tajemná krabička fascinovala-

29

la a ty dva ustavičně nutil, aby ji v jeho přítomnosti otevřeli. Vždycky však byla prázdná. Myles ji pak znovu zevrubně prozkoumal. Doufal, že Rhodan nebo Atlan svým dotykem vyvolali něco, co na krabičce způsobí nějakou změnu. Nic takového se však nestalo. Vždy vážila stejně a prosvícení dávalo vždycky stejné výsledky. Ani materiál, ze kterého byla zhotovena, se nedal určit. Nebyl radioaktivní a byl těžší než olovo. Kdyby byla krabička z olova, pak by při svých rozměrech vážila pouze 1,53 kilogramu. Myles Kantor ustavičně myslel na to, za jakých okolností ji Ellert Rhodanovi předal. Perry s ním tenkrát mluvil o problému dvojexistence, ke které došlo tím, že buněčný aktivátor Fellmera Lloyda a Rase Čubaje existoval dvakrát. Časově i prostorově. V době, kdy oba ještě žili a jejich aktivátory fungovaly, existovaly současně také jako vyhaslá, nefunkční vejce. Ellert Rhodanovi neodpověděl. Předal mu černou krabičku a mluvil v podivných náznacích.

Ze by se v krabičce předtím nacházel další aktivátor, který dokazoval problém dvojtěl? Nebo byla krabička náznakem jiného tajemství kosmického dosahu?

Myles si s krabičkou spojoval ještě s jinou epizodu, k níž došlo před koncem událostí v opačném vesmíru, ar-resu. Klonybnet Voltago tenkrát Perrymu řekl: „*Nezapomeň, že musíš vstoupit na Most do nekonečna. Možná tě to nebude stát jen ten jeden krok. Možná i tisíce mrtvých druhů a sto*

30

umírajících planet. Ale ať už je cena jakkoli vysoká, musíš ji zaplatit.”

Když se Perry Rhodan s Reginaldem Bullem a Alaskou Saedelaerem ztratili v Hřibu na Trokanu, dostala tato slova aspoň pro něj prorockou váhu a nešla mu z mysli.

A pak tu bylo ještě tajemství té kostky. Nemá nějakou souvislost s Troka-nem? Umínil si, že bude Atlana s kostkou při nejbližší příležitosti konfrontovat. Až se vrátí z konference v Humanidromu.

Myles měl pocit, že se události dostávají do rozhodujícího stadia. Musí se přece najít cesta, jak objasnit tato tajemství a jejich souvislosti!

V devíti letech se Marga dozvěděla, že se vůbec nejmenuje Marga. Bully byl pořád na cestách a viděli se málokdy. Ale kdykoli se vrátil do Port Arthuru, navštívil ji a přinesl jí nějakou pozornost. Bylo jí devět, když se vrátil do Port Arthuru na delší dobu a odletěl s ní za tátou do boninských hor. Muži spolu měli dlouhou a vzrušenou debatu. Většinou tedy hovořil táta a Bully se ho jen občas na něco zeptal. Tu Bully přerušil debatu a přistoupil k ní.

„Tvůj táta Rudy,” řekl, „měl družku, tvou mámu, která se jmenovala Marga. Než zemřela, pokřtila

svou dceru jménem Dorothea. Tedy Thea, chceš-li."

„Proč se nemůžu jmenovat Marga, když to táta chce?"

Bully jí to tenkrát nedokázal kloudně vysvětlit. Teprve když byla větší, Milá a Nadja jí prozradily celou pravdu.

Rudy v ní pořád viděl její matku, proto jí říkal Marga. Ale svou dceru jen tak jednoduše nepřekřtil. Prohlašoval ji za mrtvou a vydával ji za svou nadevše milovanou družku.

Nijak ho nezajímalo, že je ještě malé děvčátko. Choval se k nijako k malému dítěti, ale dal jí jméno velké životní lásky. Přesto ji však nechal odejít s Reginaldem Bullem do Port Arthuru. Zřejmě instinktivně vycítil, že Marga není tak docela oním člověkem, kterému se upsal tělem i duší. Možná tomu bylo podobně jako se steskem po uplynulé době svobodných obchodníků, s jejímž koncem se nedokázal smířit.

Marga - nebo Dorothea - to vše plně pochopila až v dospělosti. Nebránila se, když jí Rudy i nadále říkal Marga, ale pro všechny ostatní byla Dorothea.

¹i. ti

Když masožravá rostlina ucítila možnou kořist, vztyčila se v celé své výši.¹ Trnité stonky skrývala, ale trubkovitý kalich rozvinula v plné kráse odstínů červené. Noční můra dětství¹ však pro Theu dávno ztratila na své hrůze. Pohled na rostlinu, jí už nijak⁵ neotřásl.

Nemohla jí být už ani trochu neběž-" pečná, protože mezi nimi stál energie-

tický plot. Podle dvou zuhelnatělých oddenků se dalo poznat, že se rostlina už pokoušela plot překonat.

Masožravce se nějak podařilo prorazit si kořeny cestu kamenitým terénem a za tři neděle se dostala k poustevně. Od té doby ji Thea pozorovala. Rudy ji chtěl zničit, ale Thea ho prosila, aby jí nic nedělal.

Už se jí nebála, naopak - kochala se její krásou.

Odpoutala se od ní pohledem. Byl čas odletět.

„Táti, můžu pro tebe ještě něco udělat?"

Stařec zvedl kostnatou hlavu. Zmatený pohled jeho vodnatých očí zatékal po okolí, ale ve skutečnosti nic nevnímal.

„Dávej si pozor na drakisty, Margo," napomínal ji. „A hlavně na toho Pedrasse Focha. Ten je pořádně mazaný. Nehraje čestnou hru. Foch má něco za lubem. Cítím to v kostech. Jen se divím, že ho Roi Danton ještě ne-prokoukl."

„Jsem Thea, tvoje dcera," řekla mladá žena. Ustavičně starce opravovala a konfrontovala ho s realitou.

Ten ji však snad vůbec neposlouchal, protože hovořil dál stejným tónem: „Pád toho jetu nebyl žádná náhoda. Tipuji to na drakistickou sabotáž. Pedrass Foch je stále drzejší. Říkej si co chceš, Margo, ale tohle není v pořádku."

Zprávu o neštěstí hlásili před pár hodinami ve zprávách. Rudy ji nasával lačně jako houba. Zprávy poslouchal k smrti rád.

Avšak naděje, že by jej navrátily do

31

reality, se nesplnila. Vytáhl si z nich zkrátka jen ty detaily, které se hodily do obrazu jeho světa. Asi tak, jak si interpretoval zřícení lodivoda Kero-ma a dvou nováčků. Jako dílo Pedrasse Focha.

Místo neštěstí se nacházelo necelých třicet kilometrů od nich, ale explozi neslyšeli, protože je dělil horský hřeben.

„Táti, prosím tě, neblázni," snažila se ho uklidnit. „Pedrass Foch už dávno nemá moc. Je..."

„Neblázni, neblázni... Kdo je tady blázen?" naštvál se Rudy. „Jsem už starej dědek, ale rozum mi slouží pořád dobře. Nebo o tom snad pochybuješ?"

„To ne, táti. Chtěla jsem jen říct, aby sis s tím tolik nelámal hlavu."

„Musíme být ostražití."

Lámalo jí srdce, že musí staříka nechat v divočině. Musela se však vrátit do práce. Dovolená skončila,

povinnosti volaly.

i

A otec nechtěl do civilizace. Ve svých sto osmdesáti třech byl sice ještě docela svěží a křepký a mohl se o sebe postarat sám - uměl obratně klást pasti a dokázal přežít v divoké přírodě tohoto světa. Ale byl stále pomatenější. Žil už jen v minulosti a bylo to stále patrnější.

V Port Arthuru by mu jistě dokázali pomoci.

Rudy Ringent nedokázal držet krok s vývojem. Když máma po porodu zemřela a zanechala ho na světě samotného s dcerou, něco se v něm zlomilo. Rudy si zkrátka otočil čas a utekl

32

33

se do minulosti. Do časů, kdy se Ca-melot jmenoval ještě Phoenix a byl světem svobodných obchodníků pod vedením Roie Dantona. S pestrými směsicí národů. S mnoha klikami a malými intrikami. Nacházel se vně Monova chronopulsního valu a tím i mimo jeho oblast vlivu. Aspoň si to tenkrát mysleli.

Monos však byl ve skutečnosti Pedrassem Fochem, před nímž ji Rudy právě varoval. Monos se tenkrát pod touto identitou vetřel do organizace svobodných obchodníků, což však nikdo až do jeho pádu netušil.

Rudymu tenkrát nebylo ani čtyřicet. Když byly valy kolem Mléčné dráhy strženy, když skoro všichni Phoenix opustili a vrátili se do civilizace, on a ještě několik dalších zůstali na Phoenixu. Bez lodí a bez možnosti udržovat spojení s civilizací, neboť emigranti si s sebou vzali skoro všechnu techniku. Phoenix v následujících letech upadl skoro kompletně v zapomnění. Kroužek nostalgiků kolem Rudyho se zužoval. Padali za obětí masožravým rostlinám nebo šelmám, na něž byla zdejší příroda skutečně bohatá. Příroda dobyla hlavní město svobodných obchodníků Mandalay nazpět a zbylí lidé se rozptýlili v divočině ostrovního kontinentu Boninu.

Rudy ještě s několika se stáhl zpět do hor, kde nebylo tak nebezpečno. Chudá skalnatá půda odrazovala vražednou flóru, bylo tam tudíž i méně zvířet, takže Rudy a jeho druzi měli značné šance na přežití. Nicméně jich stále ubývalo.

Zatímco obnova v Mléčné dráze skončila, zatímco probíhaly obě expedice k Vlasu Bereničinu a Nesmrtelní se vrátili z Velké prázdnoty a z Hirdobaanu do Mléčné dráhy, která směřovala ke srázu propasti, vstupoval boj posledních svobodných obchodníků na Phoenixu do závěrečné fáze.

Rudy se dal dohromady s Margou, bývalou družkou přítele, který se jednoho dne nevrátil z lovu.

Marga s Rudým otěhotněla, ale při porodu zemřela.

Thea ani netušila, jak těžce Rudy bojoval o její přežití. Léta se o ni staral, dával jí bezpečí a lásku, kterou chtěl ve skutečnosti sdílet se svou ženou Margou. To však nestačilo na to, aby ji připravil na skutečný život.

Vychovával ji totiž za naprosto chybných předpokladů. Jako by Phoenix byl i nadále svět ovládaný svobodnými obchodníky. Jako by dál mezi sebou bojovaly kliky jako drakisté, jako by ďábel i nadále číhal za valy Mléčné dráhy a znamenal ustavičné nebezpečí. Malá Thea netušila, že se otec matčinou smrtí pomátl a utekl se do vlastního světa, v němž zpracovával prvky minulosti.

Pravdu se dozvěděla, až když se na Phoenixu ukázali muži a objevili je v jejich horském úkrytu.

Rudy vzdal odpor, teprve když v onom cizinci, v Michaelu Rhodanovi, poznal Roie Dantona. Jemu důvěřoval, byl pro něj i nadále vůdcem svobodných obchodníků z Phoenixu, i když už dávno nenosil šaškovský oblek. .

Jen díky Michaelově přimluvě předal Rudy Theu do ochrany Reginalda Bulla. Dostalo se jí výchovy a vzdělání v opět se vzrůstající civilizaci Phoenixu, nyní už Camelotu. Jen postupně se Thea dozvíдалa, co všechno se mezitím udalo. Musela dohnat skoro devadesát let dějin.

Byla to jen okrajová epizoda, že se Nesmrtelní po návratu z Hirdobaanu zklamaně stáhli z galaktické politiky, a když si pak Michael Rhodan vzpomněl na zapomenutý svět svobodných obchodníků, zřídili na Phoenixu pod jménem Camelot ostrov míru a rozumu.

Když narazili na Theu a jejího otce, byl už dávno položen základní kámen nového hlavního města

Port Arthuru na svěťadile Ophir. Staré město svobodných obchodníků Mandalay na Boninu opět vyrvali přírodě a udělali z něj město pro nostalgiky. Jen proto objevili Rudyho horský úkryt. Od té doby nikdo nedokázal Rudyho přimět k tomu, aby se dobrovolně vrátil do civilizace. A když byla Thea dost velká na to, aby poznala, co takové poustevnictví pro jejího otce znamená, postarala se o to, aby i nadále v klidu užíval podzim života. Reginald Bull dohlédl na to, aby ho pravidelně zásobovali potravinami a obehnali jeho poustevnu energetickým plotem, aby ho nemohla ohrozit ani skrovná flóra a fauna.

Rudy dostal generátor jako samostatný zdroj energie. Ten byl v provozu i při nácviu poplachů, protože tak slabý zdroj energie se nemohl projevit.

Thee nevadilo, že otce musí pravidelně navštěvovat v pustině. Jen si přála, aby měl aspoň někdy světlé chvíle a uvědomil si skutečnost.

„Je všechno v pořádku, táti?“ zeptala se stísněně. „Jestli něco potřebuješ, řekni. Jinak... Já už musím jít.“

„Neboj, je to dobrý,“ řekl. „Hlavně na sebe dávej pozor, Margo, a nevěř žádnému drakistovi.“

Když se k němu sklonila, aby ho políbila na čele, připadalo jí, že se u kluzáku cosi pohnula. Zřejmě to byl jen klam, protože když se tam podívala znovu, už nic neviděla.

„Co se děje?“ zeptal se Rudy. „Někdo nás sleduje?“

„Ne, ne,“ uklidňovala ho. „Asi tam proběhlo nějaké zvíře. Brzy se zase stavím. Na shledanou, táti.“

„Buď opatrná, Margo!“

Nastoupila do kluzáku. Byl to takový humpolácký nákladák, který jí Corby přenechal, protože momentálně žádný menší model nebyl k dispozici.

Když se usadila v pilotní kabině, všimla si, že masožravá rostlina už nemá kalich. Kalich ležel zvadle na zemi, stonek a lodyhy uvadaly. Že by nedokázala ukrotit chtíč a vrhla se na energetický plot? To bylo moc divné.

Už chtěla nastartovat a tu se za ní ozval mužský hlas: „Hezky klid a žádný podezřelý pohyb, slečinko! Když poslechneš, nic se ti nestane.“

Už věděla, kdo tu rostlinu setnul. Trhla sebou.

„Neotáčej se!“ zasyčel hlas.

Bylo však už pozdě. Thea pohlédla

34

muži do obličeje, než se stačil stáhnout do tmy nákladového prostoru a bylo vidět už jen ruku s malým paprskometem. Všimla si, že má kosmický skafandr.

Neznámého zahlédla jen velice letmo. A to, co spatřila, jí připadalo nějak povědomé. Někde ho už viděla, ale nedokázala si ho zařadit. Pokud se nemýlila a pokud se skutečně setkali, pak to bylo někde na Camelotu, protože jinde v životě nebyla. Co by však nějakého Camelot'ana dohnalo k takovému činu?

„Klid,“ říkal hlas, který jí najednou zněl jaksi povědomě. Odkud ho zná? „Koukej před sebe a úplně obyčejně se dívej na krajinu. Já se s tebou zatím budu bavit.“

„Kdo jsi? Co po mně chceš?“ zeptala se klidně, ani se nehnula. Byla si teď jistá, že to není Camelot'an. Patrně potomek nějakého svobodného obchodníka, který stejně jako táta přežil v divočině.

Před pěti lety chytili naprosto zdivočelého mladého Bluesana, který neuměl ani mluvit a choval se jako zvíře. Ted' už ho zcivlizovali a na vlastní žádost přijal pozemské jméno John Phoenix. Proč by se takový případ nemohl opakovat? Jenže tenhle člověk dokázal mluvit, umí dokonce in-terkosmo. Ale Camelot'an to určitě není.

Nevěděla o jediném případě, že by někdo něco provedl a musel se skrývat. Kandidáti Camelotu se před přijetím mnohokrát prověřovali. Ale odkud ten hlas a obličej zná?

Cizinec sice naznačil, že k ní bude mít nějaké otázky, ale nijak se k tomu neměl.

„Můžu už odstartovat?“ zeptala se a neotočila se. „Nebo co ode mě čekáš?“

„Ještě počkej," řekl hlas z zády. Tu se před kluzákem ukázal Rudy a mával rukama. Divil se, že sedí jako solný sloup a nic nedělá.

„Kdo je ten dědek? A co dělá tady v horách?"

„Můj otec," odpověděla. „Žije tu sám. Byla jsem ho jen navštívit. Je neškodný - tak trochu pomatený. Žije minulostí, v době, kdy tu ještě byl svět svobodných obchodníků."

„Aha."

Neznámý si cosi bručel. A potom zaslechla jakýsi šepot. Jsou dva! uvědomila si. Nejméně dva! Zároveň jí došlo, že by to pro ni a Rudy ho mohlo být nebezpečné. Prve ji to jaksi ani nenapadlo, ačkoli spatřila zbraň.

„Vystup si a pošli tátu domů," přikázal jí hlas. „Nesmí nás zatím vidět." Tím potvrdil, že tam není sám.

Thea poslechla. Dostávala o Rudy-ho strach. Co když ty dva bude považovat za drakisty? Thea otevřela a za¹ volala na otce.

„Rudy, jdi domů! Potřebuju ti ještě něco říct. Hned za tebou přijdu. Dívej se zatím na zprávy." Táta se na ni překvapeně podíval; ale nic neřekl. Rozhodil ruce do vzduchu a odcupital domů.

„Správně," řekl neznámý. „Teď vy-

stoupíš a půjdeš hezky pomalu za ním. Má ten dům zadní vchod?"

Přikývla.

„Dobře, půjdeme tudy. Tvůj otec o nás nesmí zatím vědět. Buď hodná! Nerad bych ti ublížil."

Thea vystoupila z kluzáku a obešla dům. Naslouchala zvukům za sebou. Slyšela pouze kroky jedné osoby. Kde je ten druhý?

Rudyho příbytek byla jednoduchá prefabrikovaná stavba s pěti místnostmi. Agregát s technickým blokem se nacházel v samostatné kůlně asi dvacet metrů od domu. Byl zamčený, aby se k němu Rudy nedostal a něco s ním neprovedl.

Thea vešla zadním vchodem. Chodba vedla přímo k předním dveřím. Dvoje dveře byly nalevo, dvoje napravo.

„Tudy!" Cizinec sáhl rukou s paprskometem před ni a rozrazil dveře do kuchyně.

Thea se prudce otočila a podívala se mu přímo do obličeje. Byl tak překvapen, že na ni bezděky zamířil. Když se na ni však podíval, hned se zklidnil.

„Příště si taková překvapení nech od cesty," pokáral ji. „Nerad bych v afektu něco provedl."

Byl docela malý, méně než metr sedmdesát, mladý, určitě o deset let mladší než ona, měl kulatou hlavu s černým věnečkem vlasů. Teď ho poznala.

„Ty jsi přece Bruno Drenderbaum!" vyhrkla a musela se přichytit stolu. „Atén druhý je určitě ten, co si naTro-

kanu prohodil místo s Bullym. Kum-merog! Utekli jste z Mimasu a... Jak jste se dostali sem? Ten spadlý jet! Takže jste se vydávali za Andora Felsche a Simona Duryho a havárii jenom předstírali, abyste se tady mohli skrýt. A co Kerom? Obětovali jste ho! Zabili! Věděl toho příliš. Stejně jako já..." Zmlkla a opět se opanovala. Náhle si uvědomila nebezpečí v plném rozsahu. To jí pročistilo rozum. Nejradši by si nafackovala, že nemlčela. Tím si šance na přežití zrovna nepolepšila. Bylo by lepší dělat ze sebe hloupou. Pozdě... Už se stalo...

Bruno Drenderbaum odložil paprskomet a posadil se. Zamyšleně ji pozoroval tmavýma očima. Něco jí na něm nehrálo. Jako by byl pópálený nebo co...

„Předpokládám, že jste na Camelotu sledovali události v Sluneční soustavě," řekl klidně. „Musel to být pro vás šok, když Bull, Rhodan a Saede-laere vešli do Hříbu a už nevyšli. Věř mi, že pro mě taky. V jakém vztahu jsi k Bullovi?"

„Byl pro mě druhým otcem. Co s ním Kummerog udělal? Kam je odtáhl?"

„Kummerog jim neudělal vůbec nic," odpověděl Bruno klidně. Vycítil, že odpověď je pro Theu důležitější než cokoli jiného. „On za to nemůže. Je oběť stejně jako oni. Přiletěli jsme sem proto,

abychom na to našli odpověď."

„Nevěřím vám ani slovo."

Dospěla k přesvědčení, že nemá

36

smysl mu něco předstírat. „Kdyby Kummerog hrál poctivou hru, pak by si snáze opatřil informace na Mima-su. Jeho útěk, a hlavně bezohledné počínání, nejlépe dosvědčují jeho vinu."

„Vím, vím, Kummerog má špatné karty - ale zdání klame," řekl Dren-derbaum. Byl stále jistější a suverén-nější. Thea si připadala jako ryba na udici, nebo jako děvčátko vydané na milost a nemilost hypnotickému vlivu masožravé rostliny.

Muž mírně dodal: „Myslíš, že bych s ním byl, kdybych nebyl přesvědčen o jeho nevině?"

To byl pádný argument. Všeobecně se soudilo, že Bruno Drenderbaum je rukojmí. Teď však dozrává, že je Kummerogovým společníkem. Proč by muž v Drenderbaumově postavě dobrovolně pomáhal zločinci? „Je to všechno hrozně zmatené a složité," dodal.

Vysvětlil jí, že na Mimasu neměl Kummerog jedinou možnost, jak prokázat svou nevinu. Všichni byli zaujatí a přesvědčení o tom, že má ty tři Nesmrtelné na svědomí. Neprávem, tvrdil.

Kummerogovi tedy nezbývalo nic jiného než utéct. Pouze na svobodě se může ospravedlnit. A nejlépe tady na Camelotu, to je neutrální území.

Thea v jeho argumentech nenacházela logiku. Ale protože doufala, že se od něj dozví víc o Bullově osudu, dala mu ještě šanci. V té chvíli se domem rozezněl Rudyho hlas.

„Margo, Margo, kde jsi? Atlan se

vrací. Právě hlásili, že vletěl do Sluneční soustavy!"

„Tohle by byla pro Kummeroga šance," řekla Drenderbaumovi. „Atlan by měl pro jeho situaci určitě pochopení. Atlan je nestranný. Udělal by všechno pro to, aby vysvětlil osud svých druhů a pomohl jim."

Dveře se otevřely a dovnitř vpadl Kummerog. Když ho spatřila, bezděky sebou trhla. Zнала ho ze zpráv, ale záběry byly něco jiného. Jeho proporce byly ve skutečnosti děsivější. To epsalské ze zpráv teď na něm nebylo vůbec patrné. Zvláštní na něm však nebyly tělesné odchylky, jako třeba ústa bez rtů, tesáky a nos se třemi dírkami. Vyzářovalo z něj především cosi cizího.

„Tak co, jak to vypadá, Bruno?" zeptal se a zkoumavě se na Theu podíval. Přeběhl jí mráz po zádech.

„Co uděláme s tou kočkou a tím dědkem?"

Thea dosud znala slovo „kočka" jen jako nadávku v souvislosti s Kartanin-ci z galaxie M 33.

Kummerog ji stejně opovržlivě použil v souvislosti s ní. Mluvil tónem, v němž bylo jakési opovržení k životu. Bylo jí jasné, že kdyby se cítil nějak ohrožen, neváhal by ani vteřinu a klidně by ji i s Rudým zabil.

„Považuji Theu za rozumnou ženu, která s námi bude spolupracovat," řekl Bruno Drenderbaum.

„Nesmírně jí záleží na Reginaldu Bullovi."

„Na to ti kašlu!" zařval Kummerog. „Jestli to ty tři, co si se mnou prohodili místo, dostalo jen z polovičky tolik jako mě, pak už jsou dávno mrtví."

Mám proti sobě celou Galaxii a nevím ani proč!"

„Uklidni se, Kummerogu," chlácholil ho Drenderbaum. „Jsme odkázáni na Theinu pomoc. Když s námi bude spolupracovat, pomůžeme si navzájem. A Thea je ochotna spolupracovat."

Thea se mu divila. Ani slovem nějakou ochotu ke spolupráci nenaznačila. Musela si však přiznat, že vnitřně je ke spolupráci ochotna.

„To by bylo pro nás všechny nejlepší řešení," zklidnil se trochu Kummerog. „Porozhlídl jsem se tady. Lepší úkryt bychom nenašli. Je tady dost zásob, takže se můžu pořádně najíst. A komunikační systém s ostatní technikou může taky k něčemu být. Potřebujeme se jen dostat do speciálních pamětí."

„To by šlo, ne?," obrátil se Drenderbaum na Theu.

Na chodbě se ozvaly kroky. Kummerog uskočil ze dveří a popadl paprskomet.

„Ne!“ vykřikla Thea. Natáhla ke Kummerogovi ruku. Dotkla se tak jeho popraskané kůže a zděšeně sebou trhla, když od něj dostala elektrickou ránu.

Rudy vešel. „Co je to tady za kravál?“ zeptal se a potom spatřil oba cizince. „Co jsou zač? Fochovi špiclové?“

„Ne, ne, táti,“ ubezpečovala ho rychle, aby nedošlo k nejhoršímu. „Jsou to zapřísáhlí nepřátelé drakis-tů. Svobodní obchodníci Andor a Simon, přátelé. Přicházejí z hor a rádi by na pár dní zůstali.“

37

„Potom vítejte v mém skromném příbytku,“ řekl Rudy radostně. „Už věky jsem neměl společnost. Budeme si mít co povídat. Ale teď se jdu zase podívat na zprávy, nerad bych o něco přišel.“

„Tak pojď, dědo,“ řekl Kummerog. „Budu ti dělat společnost. Položil Ru-dymu na rameno čtyřprstou ruku a vytlačil ho z kuchyně. Ještě se na Theu podíval a řekl: „To bylo od tebe chytrý, kočko, moc chytrý.“

„Neudělá mu nic?“ strachovala se.

„Když ho nikdo neohrožuje, nikomu nic neudělá,“ řekl Drenderbaum. „Všechno je v tvých rukou. Jestli nám pomůžeš, bude ti Kummerog nakloněn. A když se Kummerogovi pomůže, pomůže se tím i Bullovi, Rhoda-novi a Saedelaerovi.“

„Jak to?“

„Kummerog pochází z galaxie jménem Brohnder,“ vysvětloval Drenderbaum. „Odtamtud ho to zaválo naTro-kan. A protože si s ním ti tři Nesmrtelní vyměnili místo, vyšli určitě v jeho galaxii. Kummerog chce domů. Musí zjistit souřadnice Bróhn-deru. A když mu pomůžeš, pak automaticky najdeš i cestu k Bullovi, Rho-danovi a Saedelaerovi. Jediné, co musíš udělat, je obstarat nám přístup k těmto informacím.“

„A co se stane s Rudým a se mnou, až Kummerog ty informace dostane? Kummerog je přece bezohledný vrah a lidský život pro něj nemá cenu.“

„To se jen zdá,“ namítl Drenderbaum. „Kummerog vyvažuje lidský život pouze svým životem.“

Nezabíjí

38

pro potěšení. Nic vám neudělá, za to vám ručím. Jenom nás nesmíš zradit.“ Hořce se pousmála. „To ale znamená, že musím zradit sebe a Camelot. To je zruďné! A to jen pro vágní naději, že přežiju a pomůžu Bullovi.“

„Je to pro všechny zúčastněné nejlepší řešení,“ ubezpečoval ji. „A jinou možnost nemáš, Theo.“

„A co se stane, když teď vyjdu ze dveří a odletím?“ zeptala se. „V práci mě čekají. Když se neobjevím, začnou se zajímat, co se stalo.“

„To je přece v pořádku,“ řekl Dren-derbaum. „Jenom o nás nesmíš nikomu říct. Kummerog a já prostě neexistujeme. Přes Rudyho se s tebou přece můžeme kdykoli spojit, ne?“

„Kdykoli.“ Neprozradila mu, že jí otec ještě nikdy nevolal. „Hned po návratu se přihlásím o další instrukce.“ „Pak tedy jdi. Radši se Kummero-ga nebudeme ani ptát. Jeden nikdy neví, jak zareaguje. Postavím ho prostě před hotovou věc. Už jdi.“

Thea se nemohla zbavit pocitu, že Drenderbaum v ní čte jako v otevřené knize. Nespoléhal se, zeje nezradí. On to věděl!

Drenderbaum jí to ani nemusel říkat, přesto se z domu vykradla po špičkách. Venku se hned rozběhla. Z okna místnosti, kde byl teď Kummerog s Rudým, nebylo na kluzák vidět.

Vlezla chvatně do kabiny. Sotva dosedla, stiskla startovací knoflík.

Když se kluzák vznesl, opřela se se zavřenýma očima v křesle. Radši ani nemyslela na to, co se může dít v otcově domě po jejím odletu. Jinou

možnost však neměla. Drenderbaum přece sám říkal, že Kummerog je ne-vypočitatelný a že jeho reakce se nedají odhadnout předem. Mohla tedy jen doufat, že se nebude odreagová-vat na Rudým.

„Neublíží ti, táti,“ říkala si. „Kummerog tě potřebuje živého.“ Když si uvědomila bezvýchodnost své situace, nahlas se rozplakala. Do čeho se to jen s tátou dostali?

Za Thein rok narození stanovili podle jejího tělesného vývoje 1235 NGL. Měsíc a den se daly určit už jen velice těžko, Rudy si nevedl žádné záznamy. Reginald Bull a Michael Rhodan ji našli roku 1241, v onom roce, kdy Nesmrtelní odešli z galaktického jeviště.

Ale už mnoho let předtím si Nesmrtelní zvolili Phoenix za svou budoucí základnu a začali budovat budoucí hlavní město Port Arthur a revitalizovat Mandalay, bývalé sídlo svobodných obchodníků. Thea vděčila za své nalezení především tomu, že se Nesmrtelní rozhodli zřídit v předhůří centrálního masivu Boninu továrnu na poplašné a bezpečnostní *zařízení* všeho druhu, a proto se tato oblast prozkoumávala.

Od té doby byli na Camelotu stále častěji hosty Siganci a dočasně dávali Nesmrtelným do služeb své schopnosti. Siganci byli jediní, komu Rhodan plně důvěřoval a kdo znal tajemství Camelotu. Ale až roku 1255

se rozhodli opustit svůj domovský svět a zvolit si Camelot za druhou vlast.

Atlan se tu špatnou zprávu dozvěděl, zrovna když křižník typu Vesta přistával poblíž Štábu Camelotu. Hlídka Ligy narazila na okraji Mléčné dráhy na flotilu deseti tisíc ježatek. Hlášení nebylo oficiální- zřejmě nechtěli, aby propukla panika. Zachytili je came-lotští průzkumníci a poslali na svou planetu. Ale víc než holá skutečnost z něj nevyplývala. Prostě deset tisíc lodí.

„Deset tisíc lodí!“ řekl Hermon z Arigy, který Atlana doprovázel do Hu-manidromu. „Jestli napadnou Mléčnou dráhu, bude z toho pěkná řež.“

„Doufejme, že to není jen špička ledovce,“ poznamenal chmurné Atlan.

Druhou špatnou zprávu se Arkoni-dan dozvěděl, když dorazil na Štáb.

O havárii jetu, ke které došlo před dvěma dny, se ještě dost mluvilo. Zahynul při ní lodivod Kerom a dva aspiranti Andor Felsch a Simon Důry. Příčinu havárie se zatím zjistit nepodařilo. Jakýsi poukaz na možné selhání techniky, z něhož vyplývalo, že Kerom už jet neovládá, byl v komunikačním protokolu.

Byla tu však i jedna dobrá zpráva. Tu se Atlan dozvěděl od Mylese Kantora, když se setkali ve vnitřním velitelském sektoru Štábu. Přítomny byly

1 i sestry Vandemarovy, které zajímalo, jak Atlan v Humanidromu uspěl.

39

„Nemusel jsem se tam obtěžovat,“ odvětil Atlan stroze. „Galaktikum je rozhádanější více než kdy jindy. Možná bych měl větší úspěch, kdybych je informoval o deseti tisících ježat-kách.“

O atentátu, který na něj spáchalo Křišťálové impérium, zatím nemluvil. Změnil téma. „Zjistilo se něco z toho vraku ježatky?“ zeptal se namísto toho.

„Po technické stránce přešlapujeme na místě,“ odpověděl Myles Kantor. „Pořád jsme ještě nepřišli na kloub tomu uzavřenému bloku na zádi. Je to ale především tím, že jednáme velice opatrně. Pošleme teď dovnitř jednoho Sigance, aby nám řekl, co tam je. Nadja a Milá tu věc prosvítí svými paraschopnostmi. My na to přijdeme.“

Atlan chtěl něco říct, ale Myles rychle pokračoval - a to byla ta dobrá zpráva: „Arfe Loidanová zatím rekonstruovala vzhled těch bytostí. Sám details ještě neznám. Zrovna jsem šel k ní, když jsem se dozvěděl, že jsi přistál. Podíváme se na simulaci společně.“

„Fajn,“ odpověděl Atlan poněkud duchem mimo. Mohl za to jeho zvláštní smysl, který ho nutil ptát se dál. „Je tu ještě jedna maličkost. Už jste zjistili příčinu havárie toho jetu?“

„Tady už nebylo co zjišťovat. Jet vybuchl po dopadu a zbyly z něj jenom atomy,“ odpověděl Myles.

„Nenašla se těla, nenašly se stopy. Celá ta akce probíhala pod špatnou hvězdou. Začalo to už katastrofou na BÁZI a výpadkem ORIONU-738.“

40

41

Atlan zbystřil pozornost. „Co se stalo na BÁZI?“

„Ty to ještě nevíš?“ podivil se My-les. „Naše kancelář tam vyletěla do vzduchu. Olaf Grindgen a ještě

tři další muži, kteří tam náhodou byli, přišli o život. Stále ještě se vyšetřuje, jestli nešlo o sabotáž a kdo by za ní mohl být. ORION-738 vypadl hned po Ke-romově odletu."

„To jsem nevěděl," řekl Atlan. „A proč vidíš nějakou souvislost mezi BÁZI a havárií jetu?"

„Není tady žádná souvislost. Ale je to taková hloupá náhoda, že Andor Felsch a Simon Důry — to jsou ti, co přišli o život v jetu — byli naverbováni zrovna na BÁZI."

„A to jen tak vylučuješ nějakou souvislost?" podivil se Atlan. Arkonidan byl ve střehu. Ani nepotřeboval svůj zvláštní smysl a hned poznal, že těch náhod je nějak moc. Zavrtěl hlavou nad Mylesovou naivitou. „Dva muži se dají na BÁZI naverbovat, a hned za nimi vybuchne kancelář. Pak vypadne ORION-738, kde ti dva měli mezipřistání. A nakonec při přistání na Camelotu přijdou o život. A ty mi tady mluvíš o nějakých náhodách!"

„Mohl bych to také nazvat řetězcem nešťastných okolností, je-li ti mílo."

„A co když to byli agenti?" nadhodil Atlan. „Co když vyhodili kancelář do vzduchu a havárii na Camelotu jen sehráli, aby za sebou smazali stopy? Co ty na to?"

„Nepřeháníš to trochu?"

„Je to jedna z mnoha možností," ohradil se Atlan. „Nařídím, aby se na BÁZI vyšetřovalo důkladněji. Stejně tak pečlivě musíme prohledat místo havárie, jestli se nenajdou nějaké pozůstatky. Chci jasný důkaz o jejich smrti. Dokud ho nedostanu, vycházím z toho, že na Camelot vnikli dva špioni."

„Něco takového by mě nenapadlo," uznal Myles Kantor. „Ale v tvém podání to zní docela věrohodně."

Atlan odešel do své pracovny. Tam se spojil s velitelem rozvědky Armi-nem Assitarem, bývalým špičkovým agentem Služby Ligy. Arkonidan mu dal podrobné pokyny k vyšetřování případu. Nechtěl se spokojit s tím, že se bude vyšetřovat pouze exploze v náborové kanceláři a zřícení jetu. Bezpečnostní služba měla předpokládat, že se na Camelotu skrývají dva agenti cizí mocnosti. Teprve pak byl jeho zvláštní smysl uspokojen a Atlan se ozval Kantorovi: „Jdeme se podívat na toho ježka."

Arfe Loidanová se radovala z přítomnosti čtyř Nesmrtelných. Atlan, Kantor a Vandemarovy, to už bylo publikum! A nabídla jim na simulátoru opravdovou show. Bylo to její soukromé potěšení a lékařka šije nedala vzít. Holorama bylo nejen trojrozměrné a jako živé, ale vzbuzovalo i iluzi hmotnosti. A simulátor se postaral o přirozený pohyb.

Nejdříve v místnosti promítna hlavu vetřelce. Ze tmy se vyloupily obrysy protažené, deltovité hlavy. Ve ztuhl-

lých očích, dívajících se zpod kostěných nadočnicových oblouků, se odráželo světlo. Těžká víčka bez řas se krátce snesla přes žluté oči bez duhovek. Na chvíli se z nich staly úzké škvíry a potom se znovu otevřely. Vpředu na tlamě, těsně nad vydutým čelisti bez nozder, trčel silný, na prst dlouhý roh. Tato poněkud hadí lebka měla zelené šupiny, ale když se intenzita světla změnila, rozehrála se různými barvami.

„Hlavou mi připomíná nosorohou zmiji," zabručel Myles Kantor.

„To bylo první, co mě napadlo," souhlasila Arfe Loidanová. „Ježatci podle mě patří k druhu Viperidae. Budu jim tedy říkat viperidi."

Viperid rozevřel tlamu. Rozvíral ji stále víc, až by se do ní vešla mužská hlava. Neviděli však žádné zuby ani rozeklaný jazyk. Místo zubů měl vi-perid asi třicentimetrové kartáčky -jako ocelový kartáček, napadlo Atla-

; na - jimiž mohl rozmělnit potravu jako v mlýnku na maso. Tlama se zavřela. Viperid se na ně i díval ztuhlýma očima; zdálo se, že čí-

íhavě. Tlama se zkrivila jakoby do

- úsměšku. Čelisti žvýkaly.

Obraz se teď rozšířil dolů. Ukázal se dlouhý prohnutý krk, který se k tělu poněkud rozšiřoval. Pak z těla vyrůstal pár končetin, jenž se protáhl v cha-padlované ruce o délce půldruhá metru. Ty končily

jakými přísavko-vitými laloky, které byly neuvěřitelně pohyblivé a tvárné.

Arfe Loidanová jim demonstrovala, jak je tato náhražka prstů pohyblivá. Nasimulovala viperidovi do „rukou“ čtvercovou fólii. Silné a přesto citlivé laloky sebou trhaly a svíjely se, natahovaly se a tloustly - a rázem z fólie udělaly vlaštovku.

„To jsou činné ruce, jimiž viperidi mohou ovládat jakékoli přístroje," vysvětlovala.

„To má ještě jedny?" zeptala se Nadja.

Hned nato je uviděli. Dvacet centimetrů pod činnýma rukama vyrůstaly viperidovi další dvě končetiny. Ty byly dlouhé jen padesát centimetrů a neměly tak vyvinuté lalůčky. Simulace si jimi masírovala dosažitelné části těla, pak popadla holografickou si-ganskou loutku a strčila šiji do tlamy.

„Musí to být?" namítla Milá.

„To je moje básnická licence." Arfe Loidanová měla vždycky dětinskou radost, když mohla ostatní obšťastnit svým černým humorem. Vážně pak dodala: „Tenhle sekundární pár rukou slouží patrně tělesné péči a přísunu potravy."

Holorama pokračovalo dolů. Na místě, kde končil krátký, asi metrový dlouhý hadí trup v silnějším pahýlu, vyrůstala viperidovi z těla další cha-padla. U trupu byla silná skoro jako tělo samo, v polovině byla stažená a pak už měla asi jen třetinu původní tloušťky. Končila oválným, třicet centimetrů dlouhým a patnáct centimetrů širokým nožním lalokem, který se přisával přímo k zemi.

Celé tělo stejně jako šest končetin a hlavu pokrývaly drobné šupiny, které měly základní zelený tón, ale při po-

42

hybu hrály všemi barvami spektra.

Arfe Loidanová viperida roztančila, aby demonstrovala jeho pohyblivost. Tato pohybová studie připomínala podvodní balet několika do sebe zapletených hadů. Pohyby plynule přecházely z jednoho do druhého, byly majestátní a pro lidské chápání i estetické. Po šupinách se hnaly vlny barevných kompozic.

Tu tanec přešel v divoký útok. I zde byly pohyby majestátní, ale měly v sobě cosi extatického a neuvěřitelně agresivního.

Viperid se odrazil oběma nohama. Hadí tělo se mu trhavě prohnulo. Obě činné ruce vyjely, doslova tělo vytáhly nahoru, zakomíhaly a zavlnily se dopředu - přímo na Atlana.

Arkonidan bezděky uskočil, ale hned se pousmál Arfeinu smyslu pro efekt. Než se ho viperid zmocnil, projekce vyhasla, znovu se utvořila v centru holokostky a pokračovala ve svém majestátním tanci.

„To je viperid v celé své životní kráse," prohlásila Arfe Loidanová. „Tenhle druh je skutečně bezobratlý. Sestává jen z měkkých částí těla - až na hlavu, a tu drží pohromadě jen chru-pavky.

Šupiny vytvářejí jakýsi exos-kelet. Ve svalovině jsou zachyceny chrupavkovitými háčky. Nemají pohlavní příznaky. Moje první domněnka, že se jedná o neutra, neschopná rozmnožování, se potvrdila.

A ještě něco je jasné: viperidi nejsou sterili-zováni. Rodí se už jako bezpohlavní. Rovněž nic nenasvědčuje tomu, že by

se jednalo o klony. Vznikli přirozenou cestou."

„Pak je tu tedy otázka jejich původu a vzniku," konstatoval Kantor. „Proto se ptám znovu: Rostou na stromech?"

„A já můžu jen říct, že se ani tato možnost nedá principiálně vyloučit," odpověděla Arfe Loidanová vážně. „Musíme chytit živého viperida, prozkoumat ho a vyslechnout. Předvedla jsem vám jen přibližný model."

„A povedl se ti, Arfe," pochválil ji Atlan. „Jak to vypadá s mozkovou kapacitou?"

„Hmotnost mozku odpovídá zhruba lidskému. Musím se přiznat, že mozkovou činností jsem se ještě pořádně nezabývala - Myles pořád požadoval viperida v životní velikosti. Jedno však můžu s naprostou jistotou vyloučit. Viperidi nezemřeli smrtícím impulzem, jak tomu bývá například u Cantarů. Nemají žádný orgán, který by třeba jen zhruba odpovídal cantar-skému ortonátoru. Spáchali

vědomě hromadnou sebevraždu."

V té chvíli volali z Doku II, kde zkoumali vrak ježatky. „Tady Cyrus Morgan," hlásil se vzrušeně hlavní vědec. „Máme problémy. Poslali jsme do bloku jednoho Sigance, ale zůstal tam. Pošlete sem Vandemarovy!"

Bezpečnostní systém pro soustavu Ceres převzali v podstatě od svobodných obchodníků, ale přivedli jej na nejvyšší technickou úroveň. Důležitou součástí byly dálkové zaměřovače, umístěné na páté planetě Ultimě, které tak vytvářely uzavřený zaměřovači kruh. Zaměřovače dokázaly zjistit pohyby lodí v čtyřrozměrném kontinuu až do vzdálenosti šedesáti světelných let. Poplachová hranice byla dvacet let. Objekty, které se přiblížily více, vyvolaly poplach, pokud se ovšem neidentifikovaly jako loď Camelotu.

Ve stejném okruhu se navíc registrovaly veškeré hyperdimenzionální záchvěvy struktury, vyvolané přechodem lodí z pětirozměrného prostoru a naopak, a jejich vektory se vyhodnocovaly.

Takové varování vyvolalo pohotovost celé soustavy.

Jestliže neidentifikovatelné létající objekty vnikly do bezprostředního okolí soustavy Ceres, všechny lodi a orbitální stanice se skryly, veškeré energetické zdroje Camelotu pracující na pětirozměrném základu se zastavily, takže nebyly patrné žádné stopy technických civilizačních zařízení.

A když se cizí kosmické lodi dostaly dokonce na oběžnou dráhu kolem páté planety a potom zamířily hlouběji do soustavy, zmobilizovaly se na Ultimě v podzemních kosmických základnách lodě, které vetřelce zadržely.

Thea spolupracovala na zdokonalování poplašného a obranného systému spolu s Corbenem Matalou. Ale znalost těchto opatření ještě neznamenala, že je dokáže obejít...

Š T

^

43

Thea měla pocit, že jí každý z očí vyčte strach a zoufalství jako z otevřené knihy. O to křečovitěji se chovala.

„Theo, jestli ti můžu nějak pomoci, řekni," nabízel se Corben Mátala. „Dobře víš, že se na mě můžeš vždycky spolehnout."

Docela vážně uvažovala o tom, jestli se mu nemá svěřit. Corby však postrádal jakoukoli fantazii, byl to člověk, řídící se předpisy a nařízeními. Určitě by jí poradil, aby všechno nahlásila bezpečnosti - nebo by to udělal sám. A to bylo to poslední, co by chtěla.

Strach o otce byl větší než cokoli jiného. Nikdy nezapomene na Kum-merogův výraz, když jí včera vysvětlil, co se stane s Rudým, jestliže je zradí.

Při té příležitosti jí dal Kummerog za úkol, aby mu obstarala veškeré materiály o bezpečnostním systému. To by nebylo tak těžké, vždyť seděla přímo u zdroje - sama na nich pracovala. Thea mu slíbila, že je dodá do dvou dnů. To bude zítra. Poletí za otcem.

Ale když chtěl Kummerog navíc ještě i klíč k denním kódům, Thea musela počkat. Tyto klíče znali jen Nesmrtelní a denní kód pak vypočítal palubní syntron.

Zachvěla se, když si vzpomněla, co následovalo potom. Kummerog jí nevěřil. Vyhržoval jí, že tátovi nejdříve uřízne jeden prst, pak další a tak dál, dokud mu klíč neprozradí. Myslel to naprosto vážně. V tu chvíli se do hovoru vmísil Bruno Drenderbaum.

44

45

„Takové mučení nemá smysl, Kum-merogu," domlouval mu. „Cítím, že Thea říká pravdu. Rovněž cítím, že je s námi ochotná spolupracovat."

Bylo to zvláštní, ale Kummerog se po těchto slovech zklidnil. Zřejmě na Drenderbauma a na jeho „pocity" dal. Thea byla asistentovi komisaře Ligy za zásah vděčná. Byl jí v této situaci jedinou nadějí. Třebaže byl plně pod vlivem Kummeroga, zřejmě si uchoval aspoň zbytek lidskosti.

„Ale přece vidím, že s tebou něco je, Theo," hučel do ní Corby. „Vždyť se mi můžeš klidně svěřit. Jsem tvůj přítel,"

„Díky, Corby. To nic. Všechno bude zase v pořádku.“ Kdyby tomu tak mohla věřit! Nespokojil se tím, ale zachránil ji in-terkom. Corby hovor vzal, ale obrátil se k ní. „To je tvůj táta, Theo,“ řekl zmateně. „Už tě sem někdy volal?“

„Ale, to je takový jeho další rozmar,“ pokusila se o úsměv.

Skutečně to byl Rudy. Působil zmateně. Jako by toto volání nejvíc překvapovalo jeho.

„Přileť, Margo,“ řekl. Odmlčel se, jako by poslouchal nějaké našeptávání, a potom dodal: „Spěchá to.“

Thee bylo jasné, že ho k zavolání přinutil Kummerog nebo Drender-baum. Co se stalo? Cítila, jak se jí zmocňuje panika. Kummerog má určitě nějaký pádný důvod, když si ji povolává.

„Přiletím,“ odpověděla a snažila se, aby jí hlas zněl pevně. Rychle přerušila spojení.

Corbymu řekla: „Slyšel jsi to. Dáš mi volno a půjčíš mi kluzák?“

„Poletím s tebou.“

Pracně ho od jeho záměru odradila. Viděla však, že vůbec nesouhlasí s tím, aby letěla sama. Nemohl si nevšimnout, že s ní něco není v pořádku. Doufala, už kvůli všem, že ho nenapadne ji sledovat. To by skončilo katastrofou.

Dostala kluzák, vzala nosič dat s informacemi o bezpečnostním systému a odletěla do hor. Zvolila si kurs, aby letěla nad místem, kde Kummerog havaroval jet. Když od něj byla už jen dva kilometry, ozvala se vysílačka. Kdosi jí strohým hlasem oznámil, že vletěla do zakázaného pásma a že má dobrovolně změnit kurs, jinak ji k tomu přinutí.

Takovým tónem se na Camelotu hovořilo jen zřídka. Muselo se tedy stát něco mimořádného. Teď už tušila, proč si ji Kummerog povolává.

Přistála uvnitř energetického plotu. Otec stál u domu a mával na ni. To nikdy nedělal.

„Ahoj, táti!“ pozdravila ho.

„To jsi hodná, žes mě zase jednou navštívila, Margo.“ Rudy jako by zapomněl, že ji volal.

Když před ním vešla do domu, někdo ji prudce popadl za ramena. Pak ji kolem krku uchopila silná paže a před Theou se objevil Kummerogův rozzlobený obličej. Cenil zuby a z jeho dechu se jí chtělo zvracet.

„Byl jsem u místa havárie,“ vyjel na ni. „Jak to, že tam najednou čmouchá-“

„O-
Jí-“

„To nevím...,“ vyhrkla zděšeně.

„Ale nepřekvapilo tě to! Víš o tom, i když to je tajná akce. Ve zprávách se o tom nezmiňovali.“

„Chtěla jsem letět nad tím místem,“ vypravila ze sebe pracně. Kummerog ji přímo škrtil. „Ale vyzvali mě, abych opustila prostor... Že je to prý zakázané pásmo...“

„A co když o tom víš proto, protože jsi nás prozradila?“ Kummerog stiskl silněji, takže místo odpovědi jen zasípala.

„Pust' ji,“ ozval se zezadu Drender-baumův mírný hlas. „Thea s tím nemá nic společného.“

Neohrožovala by tak lehkomyšlně Rudyho život.“

Rudy teprve teď vešel do domu. Když viděl, že ji Kummerog svírá, vykřikl a vrhl se na něj.

Kummerog si ho vůbec nevšímal. Prudce Theu pustil. Odletěla kousek stranou. Otočil se k Rudymu, jako by se vůbec nic nedělo.

„To je v pořádku, dědo,“ řekl a po-pleskal ho po tváři. „Nic se neděje. Marze se jenom udělalo mdlo. Sama ti to potvrdí.“

„Ano, táti, všechno je v pořádku. Vážně,“ vypravila ze sebe a ještě lapala po dechu.

„Jdi se podívat, jestli není ve zprávách něco o té jezatce, Rudy,“ navrhl mu Drenderbaum. Nemusel ho pobízet dvakrát. Rudy se hned odšoural do obývacího.

„Vyřídíme to pěkně v klidu,“ řekl Drenderbaum Kummerogovi a vedl Theu před dům. „Thea s tím nemá vůbec nic společného. Pomůže nám na-jít nějaké východisko. Pokud to vůbec bude nutné.“

„A co si myslíš, že tam dělají? Snad piknik?" nevzdával se Kummerog. „Někdo dostal podezření a nařídil důkladné vyšetřování. Ale i při tom nejdůkladnějším ohledání místa najdou jen zbytky toho androida. Pak budou vědět, že Andor Felsch a Simon Důry jsou ještě naživu. A my dva jsme v pytlí, příteli Bruno."

Thea si sedla na kámen a vzpamatovávala se. Mlčky předala Drender-baumovi data.

„Proč to začali najednou zkoumat?" zeptal se jí Drenderbaum. „Koho to napadlo? Přišli na něco?"

Thea se zamyslela. „To mohl nařídít jedině Atlan," usoudila. „Stalo se to bezprostředně po jeho návratu. Ostatně, to se ještě nikdy nestalo, aby se lodivod zřítíl. To v něm patrně vzbudilo podezření."

„Taky si myslím," přikývl Drenderbaum. „Atlan je ta nejpodezřívavější bytost v Galaxii. S výsledkem se spokojí, teprve když je stoprocentní."

„Pak nás má, příteli!" konstatoval Kummerog, ale už to neznělo vztekle. Lstivě dodal: „Ledaže jeho zvědavost uspokojíme jednoznačným důkazem. Obávám se, že budeme potřebovat přece jen jeden Rudyho prst..."

Thea. zděšeně vykřikla. Rudy hned nato vyběhl z domu a Kummerog ho chytil.

„Thea se jen lekla," namlouval mu. „Myslela si, že se vrátila masožrav-ka. Klidně se jdi zase dívat na zprávy."

46

Bylo až neuvěřitelné, jak Rudy Kummerogovi důvěřoval. Cantrellan totiž přistoupil na jeho rozmary a zdánlivě vešel do jeho světa minulosti. Rudy neměl ani tušení, jaké nebezpečí pro něj Kummerog představuje.

„S tou ježatkou není nic nového," hlásil Rudy klidně. „Teď chtějí k prozkoumání toho bloku nasadit Sigan-ce."

„No jo, ti prťaví lidičkové ze Sigy, to je věc!" řekl pobaveně Kummerog a poslal Rudyho zpátky do domu. Když se opět obrátil kThee, jeho roz-jařenost byla tatam.

„A teď poslouchej, ty slepice! Buď se budeš ovládat, nebo s tebou udělám krátkej proces," osopil se na ni. „Jestli tady z toho nějak nevyvážnám, už nám nebudete na nic."

Thea se snažila opanovat. Pochopila, že jí Kummerog chtěl výhrůžkou o odříznutí Rudyho prstu především nahnat strach, aby si zajistil její plnou podporu. Svou roli v tom ale sehrál i sadismus.

„Můžeš pořád ještě zvolit tu jednodušší cestu a postavit se před Allana," řekla co neklidněji. „Zatím není pozdě. Jsem si jistá, že Atlan všem tvým požadavkům vyhoví, jen aby se něco dozvěděl o Rhodanovi a jeho družích."

Kummerog zavrtěl hlavou. „To ne," tvrdil. „V každém případě bych byl zajatec a neměl bych možnost se rozhodovat. Musíme na to jít jinak. Pokud budu s Allanem spolupracovat, pak musí přistoupit na mé podmínky." Při lýchlo slovech se mu podivně

blýskalo v očích, jako by přemýšlel, jak si z Allana udělal svého zajalce. Jako by už věděl, jak na lo.

„Ale ne na úkor They a jejího otce, Kummerogu," prosil ho Drender-baum. „Thea spolupracovala. Například nám opatřila data o bezpečnostním systému soustavy."

„Ta už nám nejsou k ničemu," odvětil chladně Kummerog. „Změnil jsem plány. Předpokladem naší bezpečnosti je stejně jako prve, že se nám podaří podstrčit vyšetřovací komisi důkaz, že Andor Felsch a Simon Důry přišli při havárii o život. Musí najít biologické stopy, které dokazují smrt dvou lidí." •

„Ale tak, jak sis to představoval, to zase nejde, Kummerogu," tvrdil Bruno Drenderbaum. „To prokouknou -a jen si tím zhoršíme situaci. Ne, s ohledem na Theu ani neříkej, co jsi měl v plánu. Stejně by to nevyšlo!"

Thea se vyděsila, když znovu pomyslela na Kummerogovu výhrůžku. Už tušila, proč chtěl Kummerog uříznout Rudymu prst.

„Napadá mě východisko," hlesla. „Je to jediná možnost. Znám někoho na vysokém místě u bezpečnosti. Jmenuje se Andreo Brasseur. Kdyby nám pomohl, můžeme zfalšovat výsledek vyšelřování."

„To bys skutečně dokázala?" nevěřil jí Kummerog. „A jak? Nedivili by se, kdyby pak viděli jiné

výsledky, než znají?"

„Bezpečnostní síly obstarávají poju-ze vzorky, které se pak v laboratoři syntronicky analyzují. Mohu výsledky zfalšovat."

„To zní dobře," řekl Bruno Drender-

baum. „Ona to myslí vážně." „No, já nevím..." „Za pokus by lo ale slálo." „Pro mě za mě... Rudyho si můžu

podal kdykoli." S lěmito slovy zašel

Kummerog do domu. „Není takový nelvor, za jakého se

vydává," řekl jí Drenderbaum. „Věř

mi." To však Thea nedokázala.

Thee bylo dvacel a právě končila studium. Jednou navštívila olce a v jeho společnosti potkala zdivočelého a naprosto vyděšeného muže. Přistála za energetickým plotem a prohledala terén, zda nenajde nějaké býlí nebo zvířecí doupe. Občas to dělávala, aby uchránila Rudyho před nebezpečím.

„Býlím" rozuměla především masožravé roslliny - noční můru svého dětství.

Šla tedy oklikou a jejího přiletu si, nevšimli.

Když ji zdivočelý muž zpozoroval, chtěl utéci, ale Rudyho ho zadržel a zeptal se: „Neřekneš matce aspoň dobrý den, Andy?"

Víc Rudy neřekl. Svá slova nevysvětlil ani později. Občas prostě něco řekl a hned na to zapomněl.

Muž pak byl ještě ustrašenější. Avšak zůstal. Thea si uvědomila, že je lo v divočině vyrostlý potomek svobodných obchodníků, a získala si jeho důvěru.

Ukázalo se, že se jmenuje Andreo a

— 47

je synem Tolima a Margy Brasseuro-vých. Téže Margy, klerá se po Toli-mově smrli slala Rudyho družkou a její matkou. Andreo tedy byl jejím o deset let starším nevlastním bralrem.

S jeho souhlasem ho vzala do Port Arthuru a předala ho sestrám Vande-marovým. Vedl si dobře a rychle chápal všechno nové, co se na něj řinulo. Později ho přijali do bezpečnostní služby a doláhl to až na jedno z vedoucích míst. Patřil k hrstce lidí, kle-ří byli jen o stupínek pod Arminem Assilarem. Ono maličké lajemství, že jsou ve skutečnosti nevlastními sourozenci, si Thea a Andy nechali pro sebe.

Davidu Golgarovi se to všechno zdálo příliš pomalé. Slamy Siganece o vzrůstu celých 11,03 centimetrů začínal být pomalu netrpělivý.

„No tak, Normane, mám dneska ještě rande," střechoval a z bezpečné vzdálenosti přihlížel, jak jeden modu-la přetavuje do silného oslění bloku otvor o průměru pěti centimetrů. „Nešlo by lo o něco rychleji?"

„Rychleji jo, ale bylo by lo o hubu," odpověděl Norman Haggard a nespouštěl oči z citlivých přístrojů. Uvnitř bloku se zřejmě slálo nic nedělo. Energetický rušivý zdroj, který vyvolal při posledním testu s přísunem hyperenergie, zůstával i nadále v nanooblasli.

Haggarda lo nijak neznepokojovalo. Pouze ho zajímalo, co se v bloku

48

49

skrývá. A to měl zjistit David Golgar. „Veškerá bezpečnostní opatření jsou jen pro tvoji ochranu, Davide."

„Mám Serun, na jehož vývoji jsem sám spolupracoval," zavrčel Siganece. „Tak co by se mi mělo stát?"

Modula byl konečně hotov. V dva-cetimentrovém plášti zel otvor a Haggard za ním nezjistil žádné emise. „Přezkoušel sis výstroj, Davide?" připomenul mu Haggard. Místo odpovědi slyšel jen zavrčení. „Takže do toho!"

Když okraje otvoru zchladly, David Golgar vletěl dovnitř. Na druhé straně byla spousta všelijak do sebe za-klíněných tištěných spojů, mezi nimiž bylo tak málo prostoru, že nemohl proletět. Musel

obezřetně tápat mezi mezerami a dávat si pozor, aby se nedotkl nějakého vedení.

„Test spojení," zaslechl Haggarda z interkomu.

„Spojení dobrý," odpověděl. „A co hyperkom?" zeptal se Haggard na hypervlně.

„Co blbneš?" odpověděl na téže vlně David. „Přece nejde o světelné vzdálenosti."

„Normální spojení může vypadnout a pak tě chci mít aspoň na hyperu. Takže je to v pořádku. Zlom vaz!"

David měl na miniaturním Serunu asi deset třímilimetrových sond, ale jejich vnitřní život nebyl o nic méně komplikovaný než život jejich větších bratříčků. David vyslal všechny sondy současně.

Dodávaly mu výsledky měření v širokém spektru, a obraz toho, co bylo před ním.

Věděl, kde přibližně leží jeho cíl. Možná oblast se táhla asi v délce půldruhá metru a nacházela se zhruba tři metry před ním. Jeho sondy měřily i energetický tok rušivého zdroje. Nijak se neměnil.

David pronikl změtí obvodů a náhle stál před masivní stěnou, v níž byly zapojovací desky v jakémsi zmateném vzoru. Vypustil sondy na všechny čtyři strany. Nikde však nenašly jediné mís-to,*kudy by se dalo do tohoto sektoru vniknout.

Hloupé na tom bylo, že právě z této krabice v krabici vycházel onen energetický šum. Podle sond by se mělo jednat o kostku o hraně padesáti centimetrů.

„Nějak nemůžu dál, Normane!" ozval se Haggardovi. „Musím na to nějakou fintou."

„To ne!" varoval ho Haggard. „Zkus radši nějakou okliku, ale nic uvnitř ne-měň."

„Tak jo, ještě se podívám kolem," zalhal David, ale už pracoval na uvolnění desek. Nešlo to nijak snadno, deska byla k plášti krabice přivařena. David musel na chvíli vypnout vysílačku a přejel svár tenkým energetickým paprskem.

„Jak to vypadá, Davide?" .David zapnul vysílačku. „Jde to. Na obzoru vidím světýlko."

„Jak to myslíš?"

„Symbolicky, ryze symbolicky."

Stěna krabice byla tak tenká, že na vyříznutí desky ani moc energie nespotřeboval. Když visela už jen na tenkém kousku, chtěl ji zachytit antigravitačním polem. Ale deska se utrhl a tříska o druhou. Na jejím místě zůstal otvor ó rozměrech sto padesát na sedmnáct milimetrů.

„Našel jsem otvor," zalhal. Otvor na jednom místě rozšířil paprskometem, takže mohl pohodlně vklouznout dovnitř.

„Pošli napřed sondy..." Haggard se na chvíli odmlčel. „Ukazuje se mi tady o pár nano vyšší energetická činnost. -Co jsi tam udělal?"

„Nic," odpověděl nevinně Siganec, ale cítil se provinile. Uvědomil si, že vlastně nabil ten rušivý zdroj v krabici. Co je to za zatracenou věc, že pohlcuje veškerou energii z okolí a udržuje sebe'samu v úsporném režimu? A co na tom sporáku vaří? Musí na to přijít...

Vysílal jednu sondu po druhé, aby osvětlily vnitřek. Viděl asi dvacet centimetrů vysoký a patnáct centimetrů široký elipsoid s uříznutými konci. Vznášel se uprostřed krabice. V podlaze byl úchyt, pro elipsoid jako dělaný.

„To je ten rušivý zdroj!" vykřikl Haggard, když zachytil obrazy ze sond. „Opatrně, Davide! Nepřibližuj se k tomu."

David se rozhodl, že do krabice vnikne a podívá se na tu věc zblízka. Haggarda se ptát nebude.

„Hodnoty se už zase zvýšily," ozval se Haggard. „Obraz vypadl..."

Normální rádiové spojení se přerušilo. „Davide, co se děje?" ozval se hned nato Haggard na hyperu, ale rušily ho silné šumy. „Davide, Davide! Hned se vrať!"

Víc už Siganec neslyšel. Šumy se změnily v pekelné staccato. Byl to stejný zvuk, jaký vydávaly ježatky.

David měl pocit, že se mu rozskočí hlava. Hluk mu ochromoval mozek. Ztratil orientaci a zmocnila se ho panika. Chtěl vypojit hyperkom, ale nedokázal koordinovat pohyby. Přál si jediné - utéct.

Domníval se, že se žene k otvoru, ale namísto toho prudce narazil na stěnu. Potom se mu konečně

podařilo hyperkom vypojit. Staccato utichlo.

Situace se však dramaticky změnila. Z ořezaného elipsoidu šlehalý modravé záblesky jako z Eliášova ohně a tančily po stěně. Když ho jeden výboj zasáhl, vymrštil ho do vzduchu. Naštěstí se mu spustilo ochranné pole, takže na stěnu narazil bez úhony.

Síla nárazu ho nicméně značně překvapila. Snažil se změřit sílu onoho zdroje energie. Ale všechny měřicí přístroje mu vypadly. Fungoval už jen záložní zdroj Serunu.

Vlevo od sebe spatřil štěrbinu, kterou vnikl dovnitř, a zamířil k ní. Dával si pozor, aby se nesetkal s modravým výbojem. Sotva se k ní dostal, zaslechl za sebou výbuchy. Otočil se. Napadlo ho, že to zřejmě budou miniaturní sondy.

Konečně proletěl otvorem. Ale venku to nebylo o nic lepší. Všude šlehalý výboje. Při zásahu měnily materiál, rozzářily jej a vyvolávaly v něm vlastní erupce. Vypadalo to na rozbíhající se řetězovou reakci.

David něco podobného ještě neza-

50

žil. Vždyť paprskometem vyslal jen jiskřičku a ta vyvolala takové infer-no. Požár však zuřil už předtím - od té chvíle, kdy Norman Haggard začal s krátkodobým přísunem hyperenergie. Ale ani Normanovi se nedalo nic vyčítat. S takovou reakcí přece nemohl počítat.

David už nevěděl kam jít. Všude kolem byl ohnivý val. Veškerá hmota se měnila v energii. Orientaci už dávno zase ztratil a najednou byl opět nad ořezaným elipsoidem. Krabice v krabici už neexistovala.

David Golgar a ten pekelný stroj byli poslední, kdo si ještě udržovali konsistenci. Pekelný stroj jako roznětka celého toho pekla mohl zůstat klidně nezměněn, zatímco jeho to mohlo stát každým okamžikem život.

Uhoří zaživa!

Tu spatřil v ohnivém pekle jakýsi tunel. Jakoby zázrakem se tam utvořil protižárový štít, který mu razil cestu na svobodu.

Nejdříve si myslel, že je to jen nějaká halucinace. Pak si však vzpomněl na Milu a Nadju Vandemarovy. Dvojčata měla paranormální schopnost, jíž se takové *zázraky* daly dělat. A copak Norman Haggard neřikal, že jsou v pohotovosti? Jasně, tohle je dílo Van-demarových. Vnikl do tunelu a bez rozmyslu jím postupoval dál.

„Milo a Nadjo, nejradši bych vás zu-líbal!" jásal.

Měly schopnost, které se dříve říkalo zrcadlové vidění, neboť díky jí viděly za podstatou věcí jejich strukturu, dokázaly jí proniknout a dokonce ji přetvořit. Milá zvládala výhradně strukturální vidění, zatímco Nadja dokázala strukturu přetvářet. Při operaci proti Abruse dovedly své schopnosti k naprosté dokonalosti. Nyní přetvářely struktury v infernu, tak aby na něj nemohl atomový požár a vytvořila se ulička, jíž by ve zdraví prošel.

A tu se ohnivé moře zhroutilo. David vyšel z hořícího labyrintu a byl v bezpečí mimo blok.

Tady fungovala i vysílačka v přilbě.

„Zachráněn!" volal radostně. Spatřil dvojčata a zamířil k nim. „Zasloužíte si metál! Zachránily jste mě!"

„Ne tak docela," řekla Milá. „Atomový požár zatím zachvátil Dok dva. Museli jsme evakuovat servisní plošinu. Ten požár se nedá uhasit..."

Ve chvíli, kdy byl David Golgar zachráněn, atomový požár se už dramaticky rozšířil. Přišlo se na to teprve když se oheň prožral blokem do je-žatky, odtud do servisní stanice a na povrch planety. Nadja a Milá se požár marně snažily zastavit. Kdykoli na požáru vydobyly jeden čtvereční metr, ztratily na jiném místě desetinásobek. Byl to marný boj. -

Cyrus Morgan nařídil okamžitou evakuaci plošiny. Mužstvo se navzájem shledávalo a prchalo transmutery. Nejlépe na tom byli ti, kteří měli létající skafandry - byli nezávislí. Oheň se tak rychle

zažíral do jakékoli hmo-

ty, že mu padlo za oběť několik vozidel. A potom žár zachvátil i oba přenosné transistory.

V té chvíli bylo na Doku II ještě čtrnáct osob. Nadja se rozhlížela po Cyru-si Morganovi, který ještě před chvílí stál nedaleko a nabádal k většímu spěchu.

„Davide, nevíš kde je Cyrus?“ zeptala se Sigance, který se jí vznášel nad hlavou.

„Před chvílí ještě... Ne!“ Byl to výkřik zděšení.

Nadja se zoufale rozhlédla a potom spatřila, jak se Cyrus Morgan propadá rozpálenou podlahou a mizí y atomovém pekle pod svýma nohama.

„Nutně potřebujeme záchranný člun!“ volala Milá vysílačkou. „Jinak jsou ztraceni....“

„Záchranné čtyry jsou už na cestě,“ ozval se Atian. „Milo a Nadjo! Máte létající skafandry. Okamžitě zmizte! Víc už nepomůžete. Nechci vás takhle nesmyslně ztratit.“

„Neznám nesmyslnou smrt!“ oponovala mu Nadja.

Atlan však měl přirozeně pravdu. Kdyby zahynuly v atomovém pekle, nikomu tím už nepomohou.

Nadja se rozlétla k bezmocně pobíhající ženě, popadla ji a vynesla z nebezpečné oblasti. Milá se činila podobně. Spatřila muže, jak dřepí na výběžku puklé je-žatky. Jen civěl před sebe a nedělal pro svou záchranu zholo nic. Rozlétla se k němu a vyzvala ho, aby se jí chytil.

Muž se však ani nehnu. Hákem ho srazila k zemi a vláčela bezvládné tělo s sebou.

„Musíme Dok II vzdát a odpálit i s okolím do kosmu,“ ozval se ve vysí-lačce Atlan. „Všichni, kdo se ještě zdržují v Doku dva, ať vyhledají bezpečí a upozorní na sebe záchranné čtyry. Můžeme vás vytáhnout ještě za letu. Hlavně se dostaňte do bezpečí!“

Když se konečně zjistilo, že se požár přenesl i na povrch planety, pohonný blok servisní stanice už byl mimo provoz. Atlan proto ihned nařídil, aby celou oblast o čtyřech čtverečních kilometrech vyzvedli vějířem termopaprsků. Hned nato se na zvedaný objekt zaměřily tažné zářiče z orbitálních stanic. Než však dorazily létající plošiny s těžkými termopro-jecktory, požár se rozšířil, takže se okruh, který bylo třeba zvednout, rozšířil o pár set metrů.

Záchranáři konečně dorazili. Shifty a kluzáky však neměly jedinou šanci, jak vytanovat lidi z ohnivého pekla. Měly příliš nízkou manévrovací schopnost. Úspěšné byly jediné záchranné čtyry v těžkých ochranných oděvech. Zachránily celkem devět osob a musely přihlížet tomu, jak další tři zahynuly. Už se jim nedalo pomoci.

S Cyrusem Morganem byly celkem čtyři oběti. Vysoká cena za to, že nakonec zjistili, k čemu sloužil zapečetěný zářový blok je-žatky - v posledním stadiu se měl postarat o kompletní zničení. Možná tak draze vykoupené poznání poslouží v budoucnosti k záchraně jiných životů. Jedině tím se mohl Atlan utěšovat.

Termopaprsky se už prořezávaly po-

52

53

vrchem planety a současně se dávaly do díla tažné paprsky z orbitálních stanic. Země se pomalu zvedala i s hořící servisní stanicí. Potom sebou trhla a gigatunový kus planety se prudce vznesl k obloze jako káča o poloměru jeden a půl kilometru a výšce čtyř kilometrů. Tažný paprsek se kolem ní uzavřel, takže gravitace si nemohla stáhnout ani drobeček.

Atlan si vydechl. Už povolal z GIL-GAMEŠE svůj modul RICO, aby odtáhl nebezpečný odpad z gravitačního dosahu Camelotu.

Tu se ozvala stanice na Ultimě, že Homer G. Adams přeřál s ROSTOC-KEM oběžnou dráhu páté planety a letí na Camelot. Atlan se s ním okamžitě spojil. „Máme problémy, Ho-mere! Převezněš na oběžné dráze Camelotu kus hořící planety a odtáhneš ho do hyperprostoru. Podrobnosti průběžně.“

„A byla by nějaká práce i pro hrdinu vesmíru?“ ozval se Gucky.

„Teď žádné žerty, prcku,“ odbyl ho Atlan. Napadlo ho, že teleporter by dokázal zachránit všechny z Doku II. Ale neřekl to. Myšobovi se nedalo vyčítat, že dorazil s ROSTOCKEM pozdě.

Atlan sledoval operaci ze Štábu. Nebezpečný náklad se teď změnil v cosi beztvareho a hořícího.

Atomový odpad však už nemohl způsobit žádnou škodu. Byl pevně uzavřen v silném ochranném poli. Objevil se ROSTOCK. Tažné paprsky hmatly po nákladu a upevnily jej k modulu GILGAMEŠE.

ROSTOCK

se rozletěl, nabíral rychlost a brzy přejde do nadsvětelné etapy.

Netrvalo ani pár vteřin a ROSTOCK se vrátil do normálního prostoru - bez nákladu. Atlan si oddechl. Takže toto nebezpečí se podařilo zažehnat.

Ozval se šéf bezpečnosti ArminAs-sitar. „Jde o tu havárii jetu...," začal.

„Stručně, prosím," požádal ho Atlan.

„S lodivodem Keromem zahynuli dva lidé."

Tím si mohl Atlan odškrtnout i tento bod.

Thea vyhledala nevlastního bratra na jeho pracovišti. I když ho navštěvovala jen zřídka, její příchod ho příliš nepřekvapil. Bez okolků šla přímo k jádru věci.

„Potřebuji tvou pomoc, Andy! Musím se dostat do databanky bezpečnosti. Neptej se proč. Je to velice delikátní věc. Nikdo se o ní nesmí dozvědět."

Andreo Brasseur se na nic neptal. Ujistil se, že terminál je volný, a obsadil jej na své jméno. Thea šla za ním do buňky a čekala, až zadá přístupový kód.

„Je tvůj," řekl jí nevlastní bratr a ukázal na terminál, ale neměl se k odchodu z místnosti.

„Musím být sama. Lepší bude, když nebudeš vědět co dělám. Musíš mi prostě věřit. A nikomu ani slovo, Andy!"

Andy jen přikývl a vyšel z místnos-

ti. Když Thea osaměla, vyhledala soubor se vzorky z místa havárie. Právě se zkoumaly.

To se jí skvěle hodilo. Do výsledku analýzy vsunula pár hodnot, které dokazovaly existenci stopových prvků lidských buněk. Potom soubor opustila a vypnula terminál. Tak jednoduché bylo dokázat, že Andor Felsch a Simon Důry skutečně zahynuli...

Na rozloučenou Andyho políbila a vyjádřila naději, že mu to snad všechno jednoho dne vysvětlí.

Potom odletěla kluzákem na Bonin. Před domem ji čekal Bruno Drenderbaum. Informovala ho, že vše proběhlo úspěšně.

Kummerog seděl s Rudým u televize. Ani se na ni nepodívali. Před Kum-merogem stálo deset prázdných konzerv - každá z nich kryla jednodenní spotřebu kalorií dospělého člověka. Kummerog zrovna otevíral jedenáctou a naráz pohltil její obsah.

„Mám děsnej hlad," postěžoval si. „Čím víc jím, tím je to horší. A nemůžu se dojíst."

Thea se tázavě podívala na Dren-

derbauma, ale ten jí nic nevysvětlil. Bylo na něm vidět, že i jeho Kumme-rogova žravost překvapuje. V televizi právě běžela reportáž o odklizení hořícího Doku II. Bylo vidět, jak ROSTOCK mizí s nákladem v hyperprostoru a krátce nato se vrací bez něj.

„Tuhle loď musím mít," pronesl Kummerog.

Proč zrovna Adamsův ROSTOCK?" zeptal se Drenderbaum.

„Co to plácáš? Já chci celýho GILGAMEŠE..."

Kummerog se usadil na tajemné planetě Nesmrtelných a v Galaxii dále probíhá podivná invaze lodí Ježatek.

Děj následujícího příběhu má úzký vztah ke Kummerogovi a jeho dosavadní činnosti -Alaska

Saedelaere se setká s bývalými pirátovými druhy - Vrahy z Bróhnderu.

VRAZIZBRÓHNDERU je titul příběhu Petera Grieseho, který si přečtete za čtrnáct dní.

IUEPŘEHLÉDIUĚTE! NEPŘEHLÉDNĚTE!

Od července každých čtrnáct dní vydáváme 5 nových edic!

V KNIHOVNIČKÁCH VEČERŮ POD LAMPOU:

Hotel Mallorca Sanatorium Prokletí rodu MacLeanů

V KNIHOVNIČKÁCH RODOKAPSU:

Kolty k pronajmutí

a v edici DOKTOR V DOMĚ jednou za čtrnáct dní seriál

Pacienti doktora Baumanna NEPŘEHLEDNĚTE! NEPŘEHLÉDNĚTE!